ПРОМІНЬ

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

PROMIN

Ч.3 БЕРЕЗЕНЬ 1996

No. 3 MARCH 1996

ПРОМІНЬ

РІК XXXVII БЕРЕЗЕНЬ Ч. 3

видає

СОЮЗ УКРАЇНОК КАНАДИ

Виходить раз у місяць

Редактор.....Олена Гринь
Редактор англомовної частини.....Маруся Тарнавецька-Зурек
Адміністратор.....Сільвія Анклевич

PROMIN
842 Main Street, Winnipeg, Manitoba
Canada R2W 3N8
Tel.: (204) 589-0723 Fax.: (204) 586-3618

Річна передплата в Канаді.....$20.00
Передплата до інших країн..... US $25.00
Одне число.....$2.00

Редакція застерігає собі право скорочувати та поправляти надіслані матеріяли

PROMIN

VOL. XXXVII MARCH No. 3

Published by

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

Monthly

Editor.....Olena Hryn
English Editor.....Marusia Tarnawecka-Zurek
Administrator.....Sylvia Anklewich

PROMIN
842 Main Street, Winnipeg, Manitoba
Canada R2W 3N8
Tel.: (204) 589-0723 Fax.: (204) 586-3618

Subscription in Canada.....$20.00
Other countries..... US $25.00
Single copy.....$2.00

The editors reserve the right to edit submitted materials.

Pulication Mail
Registration No. 1925
International standard Serial number
ISSN 038021-40

Printed by Trident Press Ltd., Winnipeg, Manitoba, Canada

ЗМІСТ

Сіємо зерно на щасливе майбутнє
Галина Мельник-Марко — 70-ліття Союзу Українок Канади 1
Оголошення 2
"В своїй хаті своя й правда" 2
Життя і культура
Канадська Єдність 3
Оксана Куц-Погляд з Києва на лекції Пекіну . . . 4
Україна стала повноправним членом Ради Европи 6
Ще про участь українок в ООН 6
Докія Гуменна — У важкі та радісні хвилини . . . 7
Громадська хроніка
XVIII Конференція КУК 8
Уляна Головач-Аміот — доповіддь на храмовому святі катедри св. Софії, Монтреаль 11
З життя і діяльпости школи в Верной, Б.К. 13
Відділ СУК ім. Лесі Українки, Редфілд-Річард, Саск. 13
35-ліття "Променя" 14, 15
Подяка 15
Відзначення 35-ліття журналу "Промінь", Ошава, Онт. і доповідь Галі Щерблюк . . . 16, 17
Нашим дітям 19
Квіти незабутнім 20, 21
Вісті з Централі 22

CONTENTS

News from the National Office – Orysia Sushko . . 23
Promin – Its Beginnings – Olha Woycenko 24
From Our Branches: A Brief History of the Ukrainian Museum of Canada, Alberta Branch – Nellie Seniw 25
In Memoriam: Anne Thachuk 27
For Our Children: "The Magic Song" – Mykhailo Kotsyubinsky 28
Youth: Stephania Bubniuk Awards in Journalism . . 30
Youth: Youth Smoking Survey Results Released . . 30
"The Joy in Life" – Peter Kuzyk 30
Health: Naturopathy – The Trend of the Future – Ollia Waverick 31
Recipe Corner: Old Favourites – New Ways – Ollia Waverick 32
Promin Press Fund: January 33

На першій сторінці обкладинки:
70-ліття Союзу Українок Канади

СІЄМО ЗЕРНО НА ЩАСЛИВЕ МАЙБУТНЄ

ПРИВІТ — ПРИЗНАННЯ — І ПОДЯКА

В 70-ЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

Організація Союзу Українок Канади цього року відзначає 70 років існування. Від самого початку заснування перші піонери Союзу Українок Канади були свідомі, що перед ними стоять надзвичайно великі завдання. Увесь час провід СУК пропагував добре виховання наших дітей, щоб дати їм національну свідомість і зберігати в родині українську православну віру і мову своїх батьків. Провід пригадував матерям, щоб свято зберігали звичаї і старі традиції українського народу, та про важну ролю матері і жінки в родині, в громаді та спільноті. Ця місія можливо була і є найважливішою, яку членки як жінки і матері брали на себе за ввесь час існування організації СУК.

В цей видатний ювілей вшануємо наших невтомних відданих працівників, що серед не раз трудних обставин служили і витримали довгі роки на провідному шляху. Вони щиро вкладали українську душу у свою громадську працю. Організація Союз Українок Канади має сягаючу історію, розвивається у безперервному процесі, вношує українську духовість і засвічує свою національну приналежність.

Українська жінка своїми здібностями та шляхетними прикметами від давніших часів була символом великих ідей для свого народу. Її любов до батьківщини незгасно жила в її великому серці. Помимо не раз прикрих переживань особистого життя в ней громадсько-організаційні справи брали головне місце у виконанню організаційних та суспільних обов'язків.

Наші краєві голови, що їм судилось перебрати головство нашої великої організації, та голови провінціяльних екзекутив разом зі своїм членством по відділах беруть що-року на себе відповідальну місію і виконують невтомну плідну працю. Вони своєю особистою діяльністю прислуговують розвитку своєї організації, церкви і народу.

Про їх почесні заслуги записано в історії Союзу Українок Канади та в загальній Історії Українців в Канаді.

Наші членки постійно допомагають працею і жертвами своїй церкві. Своїми варениками і базарами допомогли збудувати не одну церкву і громаду. Вони проводять освітню працю, виступають з доповідями, представляють українську справу в Канадських організаціях і беруть участь у міжнародніх конференціях. Союз Українок Канади має свою репрезентацію в Комітеті Українок Канади, як також у Конгресі Українців Канади. Делегати і членки беруть активну участь в праці Українського Музею СУК, у Суспільній Службі Українців Канади, в Раді Української Школи, в Канадській Жіночій Раді, де членки займають перші місця у проводі, де головою Жіночої Ради Канади чотири роки була св. п. Галя Гнатишин.

Своєю участю у різних Канадських організаціях наші членки поширюють українську культуру між Канадським суспільством.

Щоб коротко начеркнути діяльність нашого Союзу, згадаймо деякі головніші акції.

Співпраця з ТУС і молодю СУМК, СУС З'їзди, Конференції, Панельні дискусії, що тісно пов'язують та скріплюють нашу загальну працю в Самостійницькій родині. Фонд Наталі Кобринської виконує важну ділянку у виданні й поширенню української літератури наших письменників.

У нашому журналі "Промінь" друкуються поучаючі цікаві статті та важливі інформації та поради. Обіжники з Централі, стипендії для студентів, висилка книжок, журналів та пакунків в Україну. Поміч Україні та Дітям Чорнобилю і потребуючим у Південній Америці, праця по спорідненню з містами у Суспільній Службі, Рідно-шкільна Фундація, пожертви на Колегію св. Андрея, видання лекцій для Недільної Школи.

Такі й інші ділянки виконують комітети при Централі та при відділах Союзу.

Українська жінка всюди несе цінну духову спадщину глибоких українських народніх традицій. Подбаймо і далі про ідеологічне виховання нашої молоді і про вироблення національного світогляду.

Дай Боже усім посестрам сильної волі й віри в краще майбутнє для дальшого і творчого розвитку нашої організації, щоб ми гордо і довго несли наш Смолоскип Союзу Українок Канади.

Наша організація відкриває нову сторінку в історії свого існування. Доложім всіх своїх зусиль, щоб нова сторінка була написана нашими нащадками, які будуть продовжувати розвиток Союзу Українок Канади.

Започатковуючи новий етап в нашому організаційному житті, постараймось, щоб цей етап приніс більшого зросту, прикладімо ще більше зусиль для зміцнення і поглиблення релігійного та національного духу між членством в організації і в їхніх родинах.

Нехай Добрий і Милосердний Господь допоможе, щоб наша організаційно-громадська праця прямувала до ще кращих багатших досягнень на добро нашої церкви, громади, суспільства і народу!

Згадати імена всіх наших провідних діячок тяжко. Кожний відділ подає список своїх провідних членок до ІСТОРІЇ СОЮЗУ, що тепер друкується у Вінніпезі.

На закінчення цієї статті подаємо імена краєвих голів від самого початку СОЮЗУ: Ольга Свистун, Савеля Стечишин, Дарія Янда, Марія Ткачук, Анастазія Рурик, Наталія Когуська, Ольга Войценко, Катерина Міськів, Софія Василишин, Стефанія Пауш, Анастазія Шемелюк-Радомська, Анна Токарик, Леся Хорош-Ґреґорі, Леся Івасюк, Надія Боднар, Анна Звоздецька, Анна Холод, Катерина Шолтер, Марія Воронюк-Буджак, Орися Сушко.

Слава і честь їм за службу, відданість, провід і самопосвяту!

НА МНОГІ ЛІТА!

Галина Мельник-Марко

ВЕЛИКОДНІ ПОЗДОРОВЛЕННЯ

Великодні поздоровлення (Великдень припадає на 14 квітня) редакція "Променя" просить прислати до 15-го березня.

Поздоровлення, які прийдуть до редакції після 20-го березня, не будуть поміщені в журналі, а прислані гроші на поздоровлення будуть покладені на пресовий фонд журналу.

Ціни на оголошення

1/4 ст. — $35.00
1/2 ст. — $60.00
1 ст. — $100.00

Єлисавета Білич,
реф. "Променя"

Олена Гринь,
редактор

"В СВОЇЙ ХАТІ СВОЯ Й ПРАВДА, І СИЛА І ВОЛЯ"

Укріплюймо цю правду, цю силу, а засіб до цього один: роботящими руками, роботящими умами орати перелоги.

Думать, сіять, не ждать.

Шевченко не був націоналістом, він болів душею за кожну сиротинку, за кожного покривдженого землянина, чи був той українцем, казахом, росіянином, грузином, але ж він учив нас мати **свою гідність**, плекати, леліяти **рідну мову**, берегти її як скарб.

Отож, рівнятися маємо по Шевченку й ніколи не помилимося, ніколи не схибимо...

І вільну незалежну Україну можна збудувати, тільки до кінця втіливши Шевченкові заповіти.

Взято з "Нехай вічно святиться ім'я його"
Ю. Мушкетик

КАНАДСЬКА ЄДНІСТЬ ТА ФАКТ БАГАТОКУЛЬТУРНОСТИ: УРОК НА 1996 РІК

Протягом тижнів, що передували канадському референдуму, деякі політики у пошуках досягнення Квебеком незалежности намагалися зобразити етнічні меншості (англофінів та аллофінів) як громадян другого гатунку. Стаття у *Montreal Gazette* від 25 жовтня вказує на це досить ясно. Франкофони, що голосували НІ сепаратизмові, були глибоко вражені проявом расизму, як і національні меншини.

За три дні до референдуму подія історичного значення трапилася в Монтреалі, де більш ніж 150 000 людей з усієї Канади зібрались, щоб продемонструвати квебекцям наскільки люди Квебеку і єдина Канада важливі для них. І сотні тисяч, які не змогли прибути до Монтреалю, висловили ці почуття на своїх вулицях та в своїх оселях. Необхідно засвоїти урок від такої демонстрації загальної єдности, урок, який потрібно перенести у 1996 рік і далі — у наступне століття.

Люди, які приймали участь у зворушливому заклику до канадської єдности, мають різне походження: багаті і бідні; франкофони, аллофони, англофони; літні громадяни і молодь; чоловіки, жінки і діти, чиї предки засновували Канаду, та люди, які щойно стали громадянами Канади і раді своєму новому громадянству. Багатокультурна Канада висловилась у той день.

Зараз потрібно, щоб канадці пам'ятали той день, коли вони об'єднали свій голос у заклику до всіх етнокультурних груп, не забувати, що їх має обєднувати спільна турбота про Канаду.

Через складні економічні часи расистські групи активізувались протягом останніх років. Їх зусилля можуть бути розвіяні, якщо ми всі з'ясуємо наскільки важливо розуміти одне одного, відкладемо вбік старі стереотипи та працюватимемо разом, щоб будувати країну, у якій рівність — це не тільки закон, а країну, у якій всі громадяни визнають, поважають та притримуються єдності.

ФАЙНСТОУН: МИСТЕЦТВО МОЖЕ ДОМОГТИ ЄДНОСТІ КАНАДИ

Пані Файнстоун підкреслила важливу роль мистецтва для канадського суспільства, яке збагачується завдяки нашій багатонаціональності. Якщо хтось думає, що допомога в 400 тисяч долярів це тільки показуха, (уряд надав допомогу в 400 тисяч долярів на створення Товариства Lectureship in Arts in a Pluraist.) то він дуже помиляється, сказала Файнстон. Культурна промисловість посідає дев'яте місце в країні за вкладом в економіку, а це 24 мільярди долярів і майже 700 тисяч робочих місць.

"Ми повинні створити новий напрям у мистецтві, оснований переважно на нашій різноманітній національній палітрі, а ніж виключно на європейських традиціях. Зважаючи на недавній референдум у Квебеку, ми побачили, як багато нам усім треба працювати над збереженням єдности Канади, і мистецтво повинно зіграти свою провідну роль", сказала вона.

"Канадська сцена"
грудець, січень 1995

Канадська Сцена — це БЕЗПЛАТНА послуга для етнічних засобів масової інформації по забезпеченню новинами та інформацією. Мета її — допомагати читачам, глядачам і слухачам зрозуміти і оцінити країну, яку вони обрали для життя.

Оксана Куц

ПОГЛЯД З КИЄВА НА ЛЕКЦІЇ ПЕКІНУ

Незважаючи на справжній маратон глобальних конференцій, що відбувалися протягом останніх двох років, жодна з них не викликала таких пристрастей і ажіотажу, як IV-та всесвітня конференція жінок у Пекіні. Потрапити в далекий Пекін стало справою чести й принципу кожної жіночої організації. Багато які українські жіночі групи накопичували ресурси, пропустивши і Каїрську конференцію з народонаселення, і Копенгагенський саміт з соціяльного розвитку і підготовчі конференції в Нью-Йорку, аби лише потрапити до Пекіну.

В результаті всіх неймовірних зусиль, власної підприємливости і підтримки спонсорів українське жіноцтво було представлене цього разу воістину рекордним числом — майже сімдесят жінок з України перебували в столиці Китаю під час проведення там форуму неурядових організацій та офіційної конференції. Сам по собі цей факт — кількісне представництво — вже є позитивом. Але якщо проаналізувати його не кількісно, а якісно, то картина постає дещо інша, а тон розмови стає дещо більш критичним. На жаль, лише одиниці з поміж делегаток з України змогли на повний голос засвідчити свою присутність активною участю у семінарах, кокусах, на робочих засіданнях.

Двадцять осіб з групи, що її привезла до Пекіну Марія Орлик — голова Спілки Жінок України, взагалі прибули до Китаю з туристичними візами й не мали жодного доступу ні до Форуму, ані тим більше, до Конференції. Кажуть, що за рахунок таких туристів організація мала оплатити дорогу зареєстрованих на Форум жінок. Що ж стосується самих делегаток, то, на жаль, і їхня участь була вже заздалегідь приречена на пасивність, — переважна більшість цих жінок були обмежені незнанням англійської мови, цілковитою необізнаністю з документами і, що найбільш прикро, незгуртованістю поміж собою.

Отож до слова скромного доробку представники неурядових делегацій можуть віднести лише кілька власних workshops: з питань соціяльного захисту й освіти, що його провела група Марії Орлик; семінар з юридичних аспектів насильства над жінками Харківського жіночого центру й Центру гендерних досліджень Світлани Купряшкіної.

Доктор медичних наук з Києва, член Жіночої Громади Зореслава Нижник упішно виступила на засіданні, присвяченому наслідкам Чорнобильської трагедії, що його зорганізувала СФУЖО.

Авторові цих рядків випала нагода працювати в Пекіні, як під час проведення Форуму, так і самої Конференції, у складі міжнародньої групи жінок над випуском щоденної газети "Beijing Watch". Оскільки серед майже тридцяти журналісток з п'яти континентів я була лише єдиним представником зі Східньої та Центральної Европи, то на мене й була покладена відповідальність висвітлювати участь у конференції жінок з так званих перехідних країн. Це дало мені чудову нагоду порівняти, як виглядаємо ми, українки, на фоні наших сусідок — жінок з Росії, Польщі, Прибалтики та інших країн колишнього соціялістичного табору.

Мушу признатися, що порівняння не завжди були на нашу користь, а скоріше — навпаки. Зокрема з Росії прибуло понад двісті жінок, більшість з яких були озброєні ґрунтовним знанням документів, винесених на конференцію, до яких вони, як нпр., члени організації "Жінки і конверсія", заздалегідь — ще в квітні — надіслали свої пропозиції. Росіянки мали десятки власних семінарів та ще й на гроші фундації Форда привезли з собою дев'ять професійних перекладачок для активізації своєї участи. Це вже можна назвати стратегією, ну а тактикою було хоч би те, що жінки з Росії завжди трималися ґуртом, постійно координували свої зусилля, аби всюди, де тільки можна, мати свій вплив.

У противагу, **делегатки з України не відчували себе єдиною сконсолідованою групою**, навпаки більшість із них познайомилися між собою лише за тисячі кілометрів від рідної України. Як призналися вже в Києві Лариса Кобелянська, з Жіночої Громади, і Тамара Величко, з Союзу Українок, які подорожували до Пекіну у складі Пекінського експресу —

потягу, фінансованого ПРООН (UNDP0), вони більше відчували себе членами міжнародного товариства, що склалося в потязі, аніж членами української делегації. Бо її як такої, скажемо відверто, і не було. **Не було єднання поміж самими членами неурядових організацій, не склалося контакту і з урядовою делегацією, яка не провела жодного, бодай імпровізованого, брифінгу зі своїми НДЖО.**

Хай вже вибачить мені Women Feature Service – міжнародня жіноча пресова агенція, яка включила мене до скалду журналістичної групи, — але якусь частку того часу, що я мала би провести в нашому імпровізованому редакційному офісі, працюючи над випуском щоденної газети, я віддавала роботі в Східньо-Європейському тимчасовому комітеті (кокусі), аби засвідчити там українську присутність. Якось не хотілося змиритися з тим, що в заключній резолюції цього комітету і в його зверненні до Пленарного засідання не буде внеску українок. Така загроза була цілком реальною, оскільки, як виявилося, з-поміж офіційно зареєстрованих на конференцію неурядових представників, лише Зореслава Шкіряк-Нижник і ще, якоюсь мірою, Ольга Кобець володіли англійською мовою в обсязі, необхідному для участі в дискусіях.

А дискутувати було про що! Приміром, коли ми обговорювали текст 5-хвилинного звернення нашого кокусу до Пленарного засідання, довелося кілька днів переконувати колег із Польщі та Росії, що в цьому виступі **слід неодмінно привернути увагу урядів до негативного впливу на жінок перехідних суспільств екологічних катастроф і зокрема Чорнобильської трагедії** (чомусь наші опоненти вважали, що ця "дрібна конкретика" не варта згадки з такої поважної трибуни). Перемогою можна назвати те, що наша синтеза зрештою прозвучала у виступі.

Парадоксально, але офіційна делегація України, список якої нараховував 11 осіб, в результаті дивного добору кадрів зустрілася із ще більшими мовними труднощами — лише одна Ніна Ковальська — начальник управління прав людини Міністерства закордонних справ, володіла англійською мовою, а тому й виявилася єдиним активним гравцем.

Тож чи слід дивуватися, що місця української делегації були частенько порожніми, особливо це стосувалося робочих засідань у групах. Коли пані Кобець та Шіряк-Нижник виявили такий факт, вони одразу почали самі ходити на ті засідання, хоч і формально такі засідання називалися закритими і, звісно, неурядові представники не мали там права голосу.

Ці та інші критичні моменти знайшли відображення в дискусії над результатами Пекінської конференції, скликаної за ініціативою Представництва ООН в Україні. Жінки, особливо ті, що їхали до Пекіну потягом, жартували, що, мовляв, Стівен Браун — голова Представництва, проводжав їх до Пекіну з попутніми словами, він же й зустрічав їх у Києві, а ніхто з уряду навіть і не здогадався поцікавитися, які ж лекції осягнули вони в далекому Китаї.

Під час дискусії була висловлена слушна пропозиція створити постійно діючий консультативний комітет з числа урядових та неурядових учасників Пекінської конференції, який працюватиме над втіленням Програми Дій. Тамара Мельник — філософ і політолог, представниця Жіночої Громади, там вмотивувала його необхідність: "Таке об'єднання жінок необхідне нам для одержання повної документації IV-ої Всесвітньої конференції жінок у Пекіні, для максимального розповсюдження цих документів в Україні, кваліфікованої підготовки до наступної всесвітньої конференції". Координацію цієї роботи взяло на себе Представництво ООН і, зокрема, автор цих рядків. Установче засідання такого комітету плянується провести в листопаді. До того часу ми маємо надію отримати з Нью-Йорку заключні матеріяли конференції і розіслати їх для обговорення в усі жіночі організації.

"Українки в світі",
жовтень-грудень, 1995

Оксана Куц — національний координатор проєкту "демократичні ініціятиви в засобах масової інформації" Представництва ООН в Україні.

P.S. Підкреслення в тексті моє, О.Г.

УКРАЇНА СТАЛА ПОВНОПРАВНИМ ЧЛЕНОМ РАДИ ЕВРОПИ

Україну офіційно прийнято до міжнародньої організації — Ради Европи (Страсбург, Франція).

Голова української делегації Євген Марчук, міністер закордонних справ Геннадій Удовенко, міністер юстиції Сергій Головатий та інші офіційні особи взяли участь у врочистій церемонії, присвяченій цій історичній події. Українська телевізія широко висвітлювала врочистості.

На щоглі перед Палацом Европи маяв державний прапор України, який піднято в урочистій церемонії.

На врочистостях виступив прем'єр-міністер України Є. Марчук, який сказав, що прийняття України до Ради Европи оцінює як визнання прогресивних змін в українській державі. Відкривши двері для нових демократичних країн, Европа здійснила сміливий і ризикований крок, але водночас на карті Европи зникла ще одна величезна "біла пляма", сказав Марчук. Він пригадав, що шість років тому впала берлінська стіна, що поділяла Европу на два недружніх табори. Її падіння стало першим кроком на шляху до об'єднання Европи.

Український прем'єр відзначив, що шлях України ще довго буде важким, але вона з нього не зверне, доки не створить міцної, стабільної, миролюбної держави, бо без демократії не може бути і справжньої стабільности. Прийняття до Ради Европи, це не лише велика честь, але й велика відповідальність, зазначив Є. Марчук і додав, що спільно з іншими европейськими державами Україні вистачить сил, щоб подолати усі труднощі.

З привітальними промовами виступили генеральний секретар Ради Европи Даніель Таршис, президент Парляментарної асамблеї Ради Европи Мігель Мартінез та представники ряду інших країн.

Міністер закордонних справ України Г. Удовенко підписав европейську конвенцію з прав людини та інші документи, а Є. Марчук передав генеральному секретареві Ради Европи Даніелеві Таршисові на збереження документ про приєднання України до статуту Ради Европи, про що вони обидва підписали відповідний протокол.

Того ж дня до Ради Европи прийнято також одну з країн колишньої Югославії — Македонію.

Після врочистостей рада Европи перейшла до плянової праці, відбулося 97-ме засідання Кабінету міністрів Ради Европи. Воно було закритим, але в ньому взяли участь представники двох нових членів організації. На закритому засіданні виступив міністер закордонних справ України Г. Удовенко.

ЩЕ ПРО УЧАСТЬ УКРАЇНОК В ООН

Не дивлячись на всі недотягнення, подані в пресі, українки таки приймали участь в нарадах і Україна не лишилась поза увагою інших країн.

Прикладом може послужити виступ Ніни Ковальської, дипломата з Міністерства Закордонних справ. Вона говорила про становище українського уряду у відношенні до меншин в Україні і про українські меншини у інших республіках і в державах Центральної Европи.

У своєму слові (доброю англійською мовою) вона підкреслила, що мусять бути двосторонні зобов'язання поміж державаами і що це є глобальна проблема, бо ж немає етнічно-гомогенних країн.

Мільйони людей знаходяться поза своїми рідними країнами, їхні права треба охороняти двосторонніми договорами.

Дарма, що економічна ситуація в Україні тяжка, уряд дає можливість меншинам плекати свою мову, культурно розвиватися.

"Уряди всіх країн мають відповідати за пошанування людських прав і прав національних меншин. Це якраз і буде передумовою для миру і стабільности в світі." Так свій виступ закінчила Ніна Ковальська.

Виступ делегатки був вислуханий з увагою, а сама делегатка отримала особисте поздоровлення від присутніх.

О.Г.

Докія Гуменна

У ВАЖКІ ТА РАДІСНІ ХВИЛИНИ

„Кобзар". 1840.

Тарас Григорович був невідступно присутній у мойому оточенню з найранніших днів. Про Шевченка я чула часто в розмовах, прінагідних згадках, у прислів'ях, вихоплених з його творів, і то — не як про когось далекого й чужого, а всім добре відомого, свого, близького, "з нашої родини", одного з-поміж нас.

Може, ще й тому "свій", що дитинство мого батька було таке саме; моя бабуня Ганна вмерла молодою і залишилось немовля (мій батько) та дві дівчинки-сестри. Вони доглядали дитинча, що росло в бур'янах. Може, тому, що про це часто говорилося у нашій хаті, устами цих самих моїх тіток (Мокрини й Тодоськи). А я ж їх щодня бачила!

Тому, може, й портрет Тараса Григоровича висів у нашій хаті виставно із словами, де він просить, наказує, благає: "Учітесь, читайте. І чужого научайтесь і свого не цурайтесь".

А "Кобзар" (найдавніше — видання) зберігався у заповідному місці. Я вже змалечку знала поему "Катерина", її читав батько вголос матері. "Реве та стогне" співали у нашій хаті як народню пісню. Пізніше здивувалася, коли побачила, що це з "Кобзаря".

Коли підросла, скінчила двох-клясову школу — передо мною гостро стало питання дальшої освіти. Я щодня про це турукала, а батьки мені казали: "Треба вчити — нема звідки"...

Нашу хату — совєтська влада оголосила "нетрудовим елементом". На той час я вже досить розбиралась у "Кобзарі" і там знайшла те, що мені тоді найбільше підходило, моїй душі. Тоді я ходила по подвір'ю місячними ночами і, виявляючи своє горе Шевченковими словами, багато разів проказувала: "Минають дні, Минають ночі, Минає літо, Шелестить пожовкле листя, гаснуть очі, Заснули думи, серце спить, і все заснуло, і не знаю, Чи я живу, чи доживаю. Чи Так по світу волочусь"...

Потім, у педагогічній школі, мій репертуар розрісся. Ми в хорі співали: "Думи мої, думи мої, Лихо мені з вами..." Кантату "Світе ясний", "Нема січі...", "Наш отаман Гамалія..." Ну і "Садок вишневий", і "Заповіт", разом із "Ще не вмерла Україна...". Все це ті пісні, що вже ніколи не відходили від мене, а були і є завжди присутні, як відповіді моїм переживанням та настроям.

Всі Шевченкові поезії, що проходили крізь мою душу, запам'ятовувалися назавжди і ставали частиною мого внутрішнього "я", мого інтелекту. І точкою, з якої починалося відшукування дальших незвіданих орієнтирів та просторів. У важкі хвилини, щоб знайти в собі сили опору проти недолі, приходили на думку Шевченкові слова і я їх брала собі за мантру та прикладала до лихої ситуації.

Так Шевченко й живе разом зо мною, у важкі та радісні хвилини...

Нью-Йорк

XVIII КОНФЕРЕНЦІЯ КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ
50 років КОМІТЕТУ УКРАЇНОК КАНАДИ
З ДНЕМ НАРОДЖЕННЯ, ІЗ ЗОЛОТИМ ЮВІЛЕЄМ!

Крайова Управа Комітету Українок Канади на 1995 — 1998 р.р.
Перший ряд (зліва направо) Я. Паламарчук (ЛУК), О. Михальчук (ОУК), Й. Климків (ОУК), С. Бейзик (СУК), Л. Чайковська (ОУК), М. Левицька-Костюк (ЛУКЖК)
Другий ряд: О. Гаврилюк (Голова Вінніпезького відділу), А. Гембарська (ЛУК), Т. Гавришків (СУК), Н. Шаварська (СУК), М. Корчевич (СУК) і Т. Сидор (ЛУК)
Відсутні на фотосвітлині: Є. Кандя (ЛУКЖК), М. Гав'юк (ЛУКЖК), Е. Кіссик (ЛУКЖК), М. Дяків (ЛУК) і Є. Май (ОУК)

І так виповнилося 50 років з того часу, як українські жінки, далеко від України, на новій для них землі, організували в Канаді Комітет Українок Канади. Це ще одна сторінка в історії зорганізованого жіноцтва у житті Канади. Наші жінки-трудівниці завжди були щирими і відданими дочками України та добрими громадянками Канади, які невтомною працею своїх мозолястих рук забезпечували краще матеріяльне життя для себе і водночас будували церкви, українські школи, доми просвіти, передаючи свої національні і культурні надбання, віру в Бога та релігійні традиції молодому поколінню, народженому у Канаді.

День 6 жовтня 1995 року видався напрочуд гарним, сонячним, ніби сама природа раділа з того, що так численно у далекій від України Канаді, зібралися українки на свою Крайову Конференцію, яка відбувається кожних три роки в переддень Конґресу Українців Канади.

Конференцію відкрила Йосифина Климків, Голова Крайової Управи Комітету. Після молитви, яку провів о. Ярополк Радкевич, однохвилинною мовчанкою було вшановано пам'ять членок, котрі відійшли від нас на вічний спочинок.

Предсідницею конференції була Люба Чайковська, яка все своє свідоме життя в Канаді пов'язала із цією організацією. Вона згідно програми попросила до складання привітів.

Першою була Орися Сушко, Голова Крайової Управи Союзу Українок Канади. Вона при-

вітала Комітет із Золотим Ювілеєм 50-ліття, підкресливши неоцінений вклад української жінки в розбудову Канади і збереження духовної та національної спадщини свого народу й побажала всім доброго здоров'я, сил, охоти та натхнення для успішної праці на других 50 років, бо поле діяльності широке, і наша праця потрібна, як в Канаді, так і в Україні, не дивлячись на те, що Україна вже вільна і незалежна держава.

Від ОУК привітала учасниць Конференції Анна Вах, побажала всім доброго здоров'я, наснаги та просила не забувати, що на наш Комітет звернені очі жінок Канади і світу і тому рано ще думати про відпочинок.

Марія Комарницька — від ЛУКЖК висловивши свої привітання, побажала, щоб і наступні покоління так натхненно і самовіддано працювали у цій жіночій організації.

Лігу Українок Канади представляла Мирося Стельмах, яка сказала, що живе тільки той, хто виборює кращу долю для інших, і тому закликала цю славну жіночу організацію до дальшої праці, особливу увагу звертаючи на допомогу молодій Українській державі, яка перебуває ще у трудному економічному і духовному стані.

Після привітальної частини приступили до звітувань.

Голова Крайової Управи Йосифина Климків поінформувала про працю Крайвої Управи на протязі 3 років від 1993 до 1995. За тим слідували звіти від відділів: Саскатунського — Ангелина Хрущ, Вінніпезького відділу — Оля Михальчук, Тандер Бей — Орися Яремчук, Торонто — Марта Хомин, заступивши Христю Бідяк, Ошава — Людмила Велюра прислала, бо не мала змоги прибути. За фінанси звітувала Ева Кіссик — скарбничка, а за контрольну комісію — Надя Шаварська. Кожна з делегаток мала щось доброго сказати і чим похвалитися, бо робота зроблена чимала.

Відтак почалася дискусія, під час якої бажаючі мали нагоду обговорити справи, поділитися своїми заувагами і вияснити деякі питання, де звичайно не обходилося і без щедрої дози веселого гумору. Приємним є той факт, що Комітет Українок Канади, організований зі жінок різних релігійних конфесій і переконань та соціяльних станів, діє як одне ціле тіло, голос якого чути далеко поза межами Канади.

З великою приємністю і насолодою вислухали учасниці доповідь Віри Бучинської, яку Комітет запросив, як гостю-промовця. Тема її доповіді: "50-ліття Комітету Українок Канади". Як домоткане полотно, розстелене на сонці для вибілювання, на якому видно кожну ниточку, так і вся діяльнісь цієї славної жіночої організації пронеслася від початків її заснування, від перших несмілих кроків, без знань і досвіду, через час довжиною в п'ятдесят літ. Багато жінок вступили в ряди організації юначками, на весні свого життя, і зустріли в ній золоту осінь, а може правдивіше — срібну, бо багатьом коси вже покрилися інеєм, або й снігом. Де тільки не відчувалася їхня праця і дбайливий догляд? Чи це поміч через Червоний Хрест біженцям післявоєнного періоду і скитальцям, патронаж над садочками, збірка на могилу Софії Русової, допомога українцям у Бразилії, Венесуелі, Босії, Польщі і останніми роками в Україні, виступи проти поширення фальшивих або перекручених інформацій про Україну та її нарід та багато багато іншого. Короною діяльності в культурній ділянці був пам'ятник Лесі Українці, роботи скульптора Мих. Черешньовського.

Тепер же, після проголошення незалежності України 24 серпня 1991 року, настала нова ера, новий період і для українок Канади взагалі, а членок Комітету Українок Канади зокрема, а це: морально і фінансово допомагати, не забувати, що ми мусимо бути сильні, щоб кріпити молоденьку Українську державу. Треба працювати "поки день", пам'ятаючи, що наше коріння в Україні. Тож любім її і передаваймо цю любов дітям і внукам нашим так довго, як б'ється серце української жінки!

Присутні винагородили доповідачку стоячими овоціями, а не одним очі зросилися сльозою.

Всі Голови Комітету Українок від самого початку заснування організації і до сьогоднішнього дня, тобто за 50 років були нагороджені Грамотами з нагоди Золотою Ювілею Комітету Українок Канади, а це: Марія Дима

(три каденції), Євгенія Ситник (дві каденції), Наталія Когуська, Анна Тарновецька, Ольга Войценко, Наталія Башук, Любомира Чайковська (дві каденції), Вікторія Симчич, Ярослава Іванчук, Віра Бучинська, Докія Черевик, Мирослава Стельмах, Марта Левицька-Костюк і Йосифина Климків.

Згідно Статуту Комітету Українок Канади, головство Крайовою Управою за ротаційним способом переходить до кожної складової організації. На термін — 1995-1998 рр. черга припадає на Союз Українок Канади. Через надзвичайно поважні причини Союз Українок не зміг перебрати на себе цю функцію аж до позитивного вирішення серйозної фінансової справи. Тому, після довгої, жвавої дискусії, прийли до згоди, що функцію головства будуть виконувати, по черзі, всі чотири перші заступниці Голови, до часу, поки ці справи не будуть полагоджені.

Після перечитування проєкту резолюцій приготовлених Резолюційним комітетом в складі Соні Бейзик (СУК), Марти Левицької-Костюк (ЛУКЖК), Тетяни Сидор (ЛУК) і Олі Михальчук (ОУК) та дискусії, зауваг і коректи були прийняті **Резолюції**, а саме:

З нагоди 50-ліття існування Комітету Українок Канади складаємо пошану і подяку бувшим головам Крайової Управи і відділів Комітету Українок Канади. Згадуємо із великим признанням членок КУК, які своєю відданою і щирою працею зорганізували українське жіноцтво і дали сильні підстави українському організаційному житті в Канаді.

ПРИВІТИ:

Крайова Конференція Комітету Українок Канади вітає Президента України Леоніда Кучму і його уряд у четверту річницю незалежности України.

Крайова Конференція Комітету Українок Канади вітає Ієрархії Церков — Українську Греко-Католицьку, Українські Православні та провідників Баптиських Церков в Україні і діяспорі і бажає Їм успіхів у Їхній душпастирській праці.

Вітаємо провід Світових Централь: Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій (СФУЖО) і Секретаріят Світового Конгресу Українців і бажає успіхів у праці на добро українського народу.

РЕЗОЛЮЦІЇ:

1. Комітет Українок Канади постановляє закликати українців у діяспорі допомагати Україні у розбудові сильної, соборної держави.

2. Комітет Українок Канади закликає міжнародні уряди і організації надальше впливати і допомагати урядові України у розбудові її економічного і господарського розвитку.

3. Комітет Українок Канади постановляє вплинути на молоді українські подружжя спільно уділятися і брати активну участь в церковних і світських існуючих організаціях.

4. Комітет Українок Канади постановляє подбати, щоб кожна українська дитина вчилася української мови в садочках, передшкіллі, Рідних Школах, молодіжних організаціях та на курсах української мови.

5. Комітет Українок Канади поручає жіноцтву займатися приготовленням ряду імпрез із українською тематикою на високому рівні для ознайомлення інших національностей Канади із українською культурою і мистецтвом.

6. Комітет Українок постановляє негайно реагувати на всі наклепи та перекручення, фальшиві інформації про Україну та її народ, які появляються у пресі, радіо і телевізійних передачах.

Склад Крайової Управи на 1995-1998 роки:

СУК — Соня Бейзик — голова-заступник, Надя Шаварська — 1-ша заступниця голови, Марія Корчевич — дорадниця, Тамара Гавришків — дорадниця.

ЛУК — Ярослава Паламарчук — 2-га заступниця голови, Марійка Дяків — кореспонд. секр., Тетяна Сидор — дорадниця, Анна Гембарська — чл. контрольної комісії

ЛУКЖК — Евгенія Кандя — 3-тя заступниця голови, Марта Левицька-Костюк — протокольна секр., Марта Гав'юк — дорадниця.

ОУК — Йосифина Климків — заступниця голови, Любомира Чайковська — дорадниця, Оля Михальчук — скарбничка, Євгенія Май — член контрольної комісії.

Щасти Боже на майбутнє!

Марія Корчевич,
протокольна секретарка Конференції

ДОПОВІДЬ НА ХРАМОВОМУ СВЯТІ КАТЕДРИ СВ. СОФІЇ
МОНТРЕАЛЬ, КВЕБЕК

Ваше Блаженство, Блаженніший Владико Василію, Всечесніший Отче, Голово Президії Консисторії, Пане Предсіднику, Всечесніші Отці, Шановна Добродійко, Дорогі гості!

Сьогодні ми відзначуємо дві важливі події в історії нашої катедральної громади, а саме: 70-ліття заснування українського православного Братства в Монтреалі (про що Ви докладніше почуєте пізніше в слові отця Ігоря), та 70-ліття існування нашої православної української школи.

Перша українська православна Рідна Школа на терені Монтреалю зорганізувалася в 1925-ім році при українському православному Братстві Святої Софії. Основопожниками були Степан Гайдичук, Дмитро Мокринський і Микола Юрійчук. Їхній запал до громадської праці заохотив інших батьків. Винаймлено приміщення для навчання при вулиці Онтаріо, придбано приладдя і запрошено краєвого кваліфікованого учителя Іллю Романчука. Ці українці знали, що школа, разом із церквою, відіграє основну ролю в житті дитини. Знання рідної мови, історії, традицій є міцною підвалиною свідомої одиниці української спільноти.

В першому році до школи вписалось 55 учнів, які були розділені на дві кляси. Поміж ними були молоденькі Анастазія Мокринська (теперішня Ковальчук) та Галя Юрійчук (теперішня Вікарчук), котрі тут з нами сьогодні. Вони є діти основоположників. Інші, котрі вчащали до школи: Галина Випрук-Мельник-Марко (Торонто); Маруся Випрук-Гладиш (Бурлінгтон, Онт.); Оля Випрук-Крива (Флорида); Анна Гайдичук-Побігушка (New Brunswick); Розалія Мокринська Прокопів (Міссіссага); Ганя Попіль-Туранська (Монтреаль); Стефанія Шеремета-Мединська (Монтреаль).

Пані Маруся Гладиш, сестра пана Нестора Випрука, пише в своїх споминах ось так.

"Чи ще мої ровесники пам'ятають, як ми на тих скоро-збитих столах писали? ...як ті столи під натиском десятка олівців гойдались? Чи пригадується, як учитель Романчук виучував нас дитячу виставу і як ми з тривогою виступали перший раз на сцені? А які горді були наші родичі!"

Пані Гладиш також пригадує нам перший вечір, влаштований Комітетом Рідної Школи в листопаді 1925-го року для дітей-учнів. Перед вечерею промовляв Юрій Драган, активний громадський діяч із західньої Канади, котрий студіював медицину при університеті МкГіл. Він підкреслював, що Рідна Школа має дати моральну поживу; закликав дітей до любови й пошани всього свого рідного — мови, пісні, щоб не встидались по-українському говорити. Це було велике діло, бо в тих часах канадське суспільство дуже натискало на асиміляцію імігрантів. А після вечері учасники насолоджувалися великим тортом, що його спік славний на ввесь Монтреаль кухар — Мартин Ревуцький, батько нашої пані Марусі Текела.

Шлях цей був нелегкий. Потрібно було матеріяльних засобів. Якраз допоміг в цій справі пан Яків Випрук, батько нашого пана Нестора, із своїм "славним фордом". Кажу "славним фордом", бо ще до того часу ніхто з українців міста Монтреаль не мав авта. Пан Випрук, разом із другими добровольцями, не одну сотку миль об'їхав збираючи фонди, та й в справі інших шкільних, громадських та церковних потреб. В часах тяжких хвилювань і непевности, серед депресії в 30-их роках, наші піонери в шкільнім комітеті щиро і самовіддано працювали. Скільки труду і часу треба було вкладати поза своєю тяжкою щоденною працею. Але вони розуміли важливість українського виховання.

З приїздом до Монтреалю в 1926-му році новопризначеного священика, молодого енергійного отця Володимира Слюзаря навчання в школі пожвавилось. Він, разом із добродійкою Леонією, перебрали навчання в Рідній Школі. Із зростом числа учнів, збільшилося число кляс. Кожна кляса сходилася два рази тижнево по дві години вечорами. Діти вчилися про Русь-Україну, козацтво, князів, красунь-дівчат, борців-героїв, білі села та красу Батьківщини-України. В програму були введені ручні роботи, головно вишиття. Багато уваги присвячувано художній самодіяльності. Сценічні вистави рідношкільного аматорського гуртка, співи й танки розбуджу-

вали, однаково в дітей і їх батьків, любов до своєї культури і зростало зацікавлення до своєї школи. Школа почала брати активну участь у місцевих патріотичних святах та концертах. А хто не пам'ятає писання листів до Дідуся Наума, які були друковані в *Українському Голосі*?

В шкільному році 1932-33-ому, учителем Рідної Школи став багатьом вам знаний здібний педагог Степан Магаляс (пізніше прийняв монашество з ім'ям Святослава і служив як священик). Пан Магаляс запровадив семирічне навчання. Під його наглядом видавався дитячий журнал, до якого охоче дописували учні.

З розвитком громади, розвивалась і Рідна Школа. Навчання відбувалося і далі відбувається щосуботи від 9-ої години ранку до 1-ої години дня. Було введено двомовну клясу. В 1966-ому році започаткувалися **курси українознавства** — своєрідна середня українознавча українська школа. В 1969-ому році відбувся перший випуск абсольвентів курсів, до сьогодні понад 80 учнів, включаючи шестеро із минулого року, завершили своє навчання в цій інституції.

Рідну Школу перейменовано **Рідною школою ім. Митрополита Іларіона** в 1977 році, коли з'єдналися школа при Соборі Св. Софії та Рідна Школа громади Покрови Пресвятої Богородиці, яка зорганізувалась в 1953 році. Наша школа тепер є одинока православна українська виховна інституція в Монтреалі, бо Рідна Школа при парафії Св. Юрія Переможця в Ляшін, яка в 40-их роках була продовженням школи Буковинської церкви Св. Івана Сучавського, вже не існує як окрема установа.

Сьогодні на цьому святі присутні теперішня і бувші директори Рідної Школи, теперішні і бувші учителі. Хочу зараз щиро подякувати пані Адріяні Лисак за старанну і віддану працю, щоб приготовити це табло, котре зображує історію нашої школи. Українська школа ім. Митрополита Іларіона продовжує свою роботу завдяки труду, непохитній праці і опіки директорів, складу учителів, отців настоятелів, батьківських комітетів, управ Катедральної громади Св. Софії (пізніше також церкви Св. Покрови) і складових організацій, котрі при них гуртуються.

На кінець, хочу сказати пару слів як бувша голова Батьківського Комітету, як теперішня учителька, і як матір дітей, котрі учащають до української школи. Школа — це фундамент нашої спільноти. Тут діти зустрічаються з своїми товаришами і мають нагоду вивчати свою рідну мову, спів, культуру і релігію. Разом з допомогою і заохоченням батьків школа виховує національно свідомих українців-канадців, готових працювати на церковно-релігійному та культурно-громадському полі.

Ми наші обов'язки добре виконали, бо їдучи почерез Канаду, на церковних Соборах, на з'їздах ми бачимо бувших монтреальців, вихованців нашої школи. Вони включаються до громадської праці і, навіть, займають поважні становища при своїх громадах — в Оттаві, у Торонто, у Ст. Кетеринс, у Вінніпезі, в Калгарі, в Едмонтоні, у Вегревил, у Ванкувері. Нам тільки шкода, що ці люди не залишилися у Монтреалі.

Число учнів у Рідній школі щороку зменшується; помимо того, школа далі намагається виконувати своє завдання. Але вона потребує допомоги цілої громади. Я тут не говорю про фінансову підтримку, а, головно, про моральну. Це відповідальність усіх нас, кожного члена, дбати про будучність цієї важливої установи. Не можна казати: "Я не маю дітей шкільного віку, то школа мене не обходить". Будучність школи — будучність нашої громади. Якщо школа розвивається, громада розцвіте життям. Сьогоднішні учні — це наші майбутні провідники.

Кінчаю словами А. Рудника, з поеми "Чого шукаєш?":

"Не шукай ти щастя між чужими, бо це міраж, це булька миляна,

Тому вернися знов до свого Дому, де є любов, і щастя, і весна!"

Уляна Головач-Аміот — ступінь М.А. в канадській історії від університету McGill, працює в архівах McCord Museum of Canadian History в Монтреалі, активна в церковно-громадському житті в Монтреалі, перший заступник голови Катедри Св. Софії в 1995-96, членка Союзу Українок Канади відділ *Доньки України* — референтка шкільництва, учителька при Рідній Школі ім. Митрополита Іларіона (бувша голова Батьківського Комітету), член церковного хору.

З ЖИТТЯ І ДІЯЛЬНОСТИ ШКОЛИ В ВЕРНОН, Б.К.

"МОВО РІДНА, СЛОВО РІДНЕ!"

Під патронатом місцевого Конгресу Українців Канади при українській православній громаді Успіння Пресвятої Богородиці організовано українську школу.

Навчання в школі розпочалося 8-го вересня 1995-го року. Зареєструвалось 30 осіб, які були поділені на окремі групи відповідно до знання мови і віку. Це були діти, молодь і старші, самітні і одружені.

Було цікаво і потішаюче спостерігати, як батьки приходили до школи разом зі своїми дітьми.

Навчання в школі проводиться кожної п'ятниці в вечірні години від 7:00 до 9:00 години вечора.

Викладають учительки: Олеся Шалак, Ірина Погранична і Марія Коваль, всі троє — прибулі з України.

Перший семестр був від 8-го вересня до 15-го грудня. В цей час ще учителювали: Павліна Кіндрачук, Галя Палук з Ріджайни і Іванна Панчук. Іванна Панчук є також і адміністраторкою курсів. Завідуючим курсів є протоієрей Петро Блажук.

Другий семестр навчання почався 12-го січня і продовжуватиметься до кінця місяця травня цього 1996-го року.

Така школа може послужити прикладом для інших українських громад: як саме можна приступити до вивчення української мови.

ВІДДІЛ СУК ІМ. ЛЕСІ УКРАЇНКИ

РЕДФІЛФ-РІЧАРД, САСК

Річні збори відбулися 5-го грудня 1995-го року в присутності восьми членок із десятьох. Збори почалися молитвою, хвилиною мовчанки вшанували покійних членок.

В 1995-му році ми мали сім зборів і одне засідання. На зборах читали обіжники, кореспонденцію та інші цікаві статті, поеми чи наукові твори. Збори відбуваються в домах членок. Господиня подає перекуску після зборів. Прихід призначений на добродійний фонд.

В місяці березні членки разом з мужчинами слухали на зборах читання поем Тараса Шевченка та життєпис Лесі Українки. В честь поетів співали "Заповіт" і інші пісні.

Членки по можливості брали участь в "Workshop" в Гефорд в місяці листопаді.

Членки співають в окружному церковному хорі. Співали на Передріздвяному фестивалі коляд в Норт Бетелфорі (прихід з фестивалю пішов на поміч бідним дітям).

В серпні співали в Кридор на візитації Блаженнішого Митрополита Василія. Їздили з мужчинами колядувати.

Ми запрошуємо отця настоятеля з родиною на обід після кожного Богослуження. Прийняли участь в "Workship", під час Великого Посту, який очолив отець Ломашкевич в Народньому Домі в Домініон околиці.

Ми продаємо білети, які присилають нам з Централі, чи Пров. управи, чи Музею.

Доглядаємо чистоту в церкві, приготовляли обід на Проводи, на Храм, Осінню вечерю, помагали чоловікам на "родинному пікніку".

Жертвували на такі цілі: на місцеву церкву Св. Володимира, на Інститут Могили, Музей в Саскатуні, Зелений Гай, "Промінь", фонд поборювання рака, фонд для сліпих, Червоний Хрест, стипендійний фонд (Пров. Саск.), до Консисторії (Video Fund), КУК (Саск. Пров.) на "Centennial Science Park Fund", купили 3 календарі від Краєвої Управи СУМК.

Виповнили і вислали анкету і буджет до Централі.

Заряд на 1996:
уступаюча голова — Евгенія Никифорук
голова — Олеся Плюта
заст. голови — Кароля (Дмитрук) Линдимен
секретарка рекордова і кореспонденційна — Ольга Никифорук
скарбниця — Зірка Ковальська
контрольори — Стела Никифорук і Юлія Кучірка
добродійна референка — Юлія Кучірка
культ.-освітня реф. — О. Никифорук і О. Ковальська
господині — Ю. Кучірка, С. Никифорук, Е. Никифорук і Олена Плюта.
сестриці — Олеся Ковальська,
просфори — Олена Плюта,
порядок і книжки — Кароля Дмитрук Линдимен,
свічки архіви — Олеся Ковальська

На річних зборах також рішено помагати відділові в Норт Бетелфорд: дарувати овочі людям, котрі відвідують Молебні, які два рази на місяць відправляє О. Славомир Ломашкевич в старечому домі — "Riverhights Lodge"

На кінець бажаємо редакторкам "Променя", краєвій управі та всім провінційним управам і членкам доброго здоров'я та добрих успіхів у праці Союзу в Новому 1996 році.

За відділ ім. Лесі Українки
в Редфілд-Річард, Саск.

Евгенія Никифорук — *голова*
О. Никифорук — *кор. секр.*

35-ЛІТТЯ "ПРОМЕНЯ"

РЕДАКЦІЄ ЖУРНАЛУ "ПРОМІНЬ"!

Вітаємо журнал "Промінь" з 35-літнім ювілеєм та віддаємо признання і похвалу всім бувшим і теперішнім працівникам журналу.

Бажаємо успіху і витривалости у Вашій праці для добра Союзу Українок Канади та для православної громади в Канаді.

Щасти Вам, Боже!

КРАЄВА УПРАВА ТОВАРИСТВА УКРАЇНЦІВ САМОСТІЙНИКІВ В КАНАДІ

Дмитро Шпитковський, — *Голова*
М. Нечай, — *Секретар*

P.S. В прилозі пересилаємо чек на **$100.00** на пресовий фонд журналу.

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ!

Відділ Союзу Українок "Барвінок" висилає **$300.00** на пресовий фонд журналу "Промінь".

Відділ шле щирі побажання редакторці журналу пані Олені Гринь і всім працівникам журналу, бажає всього доброго в їх житті і добрих успіхів у праці на будуче!

Анна Дутчак,Ошава, Онт.

ШАНОВНА ПАНІ РЕДАКТОР "ПРОМЕНЯ"!

З нагоди 35-літнього ювілею журналу "Промінь" від всіх наших членок при відділі Союзу Українок Канади ім. Лесі Українки при парафії Св. Іллі в Едмонтоні, Альберта, бажаємо Вам і всім працівникам редакції кріпкого здоров'я і успіхів у вашій праці. З цієї нагоди даруємо на пресовий фонд журналу **$100.00**. Щасти вам Боже!

Анна Доскоч, голова — *Едмонтон, Альберта* — *Віра Горобець, секретарка*

ХВАЛЬНА РЕДАКЦІЄ!

З нагоди 35-літнього ювілею дарую **$40.00** на журнал "Промінь".

Бажаю Вам пані Гринь і всім працівникам кріпкого здоров'я і витривалости, а Божий Син нехай обдарує Вас усіх щастям, миром, любов'ю та щедрими ласками. Щасти Вам, Боже!

Марія Пасіка-Казанівська
Ст. Катеринс, Онт.

ШАНОВНА РЕДАКЦІЄ "ПРОМЕНЯ"!

З нагоди 35-ліття "Променя" відділ у Фом Лейк, Саск. дарує на журнал **$75.00**.

Бажаємо всім працівникам найкращих успіхів — доброго здоров'я і щедрої охоти працювати для "Променя".

За відділ ім. Лесі Українки у Фом Лейк, Саск.

Катерина Монич, голова — *Вероня Гаррис секретарка*

ШАНОВНА РЕДАКТОРКО!

У 35-ліття "Променя" дарую **$35.00** на журнал "Промінь".

Такий зміст "Променя", як ви уклали на січень 1996 року, є добрий і такий має бути, більше писаний на українські теми як на англійські.

Бажаю вам, доброго здоров'я до дальшої праці для українського народу.

Галька Котишин Маріянич
Тофілд, Альберта

ПОДЯКА

Хвальна редакціє!

Хочу подякувати Вам за допис, де Ви так гарно описали моє відзначення під час Провінційної Конференції СУС Манітоби.

Я від себе і мого мужа Петра желаю Вам щастя, здоров'я, веселости та всього добра і багато успіхів в новім 1996 році.

На пресовий фонд журналу дарую **$20.00**. Остаюсь з пошаною

Анна Горбай, Роблин, Ман.

ВІДЗНАЧЕННЯ 35-ЛІТТЯ ЖУРНАЛУ "ПРОМІНЬ"

ОШАВА, ОНТ.

Зліва направо: Галя Щерблюк, Михайлина Гонта, Галина Марко, Анна Дутчак, Наталя Давдз, Оля Горегляд.

Відділ Союзу Українок *Барвінок* 12 листопада влаштував *Осінній чай* з нагоди 35-ліття журналу "Промінь".

На запрошення відділу на це свято прибула голова Східньої Екзекутиви СУК Галя Щерблюк з мужем, Галина Мельник-Марко — заступниця голови Централі СУК, Ліза Бот — третя заступниця голови Східньої Екзекутиви і Емілія Левчук — член Східньої Екзекутиви.

Зразу по Богослуженні в церкві присутні перейшли в залю, Заля була святково прибрана: столики застелені білими обрусами, на столиках стояли вази рожевих хризонтем, по одній стороні залі були виставлені річники журналу "Промінь".

Програмою керувала Анна Дутчак. Анна Дутчак відкрила свято вступним словом, в якому підкреслила важливість преси.

Проспівали "О, Канадо!". Оля Горегляд продеклямувала гімн Союзу Українок, отець Г. Мельник провів молитву.

Голова відділу "Барвінок" привітала гостей і приколола корсажі Галі Щерблюк і Галині Марко. Добр. Бренда Мельник прочитала статтю з журналу "Промінь" про відділ "Барвінок".

Валентина Холонюк представила доповідачку Галю Щерблюк. Галя Щерблюк двомовно подала коротку історію "Променя", його початки з сторінок "Українського Голосу" до журналу, підкреслила важливу виховну ролю журналу, подякувала всім, хто прислужився до росту журналу: працівникам, дописувачам, рефернткам відділів і всім, хто підтримував журнал. Відзначила особливу посвяту журналові попередньої редакторки Наталії Когуської та працю Олени Гринь.

"Нашим обов'язком є забезпечити дальший розвиток і майбутність журналу" — сказала Галя Щерблюк.

Павліна Біл подякувала доповідачці і вручила їй скромний дарунок.

Пані Євгенія Лисейко і її доня Анна Брукс програли скрипковий дует, за що присутні щедро нагородили їх оплесками.

Пані Оля Горегляд прочитала деякі уривки з української прози, а Анна Дутчак прочитала гумористичний вірш *Навпаки (див. жовтень 1993).*

Голова Михайлина Ґонта подякувала гостям, виконавцям програми і чисельним присутнім за їх участь у святі, комітетові свята за гарне приготування свята і перекуски.

Було проведено збірку на 35-ліття журналу. Збірка принесла $294.00. Від відділу *Барвінок* прислано $300.00 на "Промінь".

Список жертводавців на "Промінь"

$35.00	Д-р Іван і Анна Дутчак
$20.00	Степан і Михайлина Ґонта
	Оля Куць
	Велинтина Холонюк
$15.00	Галя Щерблюк, *Етобіко*
$10.00	Євгенія Лисейко
	Юлія Доброшинська
	Людмила Смайт
	Добр. Бренда Мельник
	Галина Марко, *Торонто*
	Алфред і Ніна Котелко
	Оля Горегляд
$5.00	Оля Турецька
	Ліза Бот, *Скарборо*
	Емілія Левчук, *Торонто*
	Оля Товз
	В. Косіячунські
	І. Боднарів
	Борис Скобліковський
	Леонід Павлюк
	Н. Середа
	Александер Політика
	А. Бакунович
	Катруся Денсій
	Йозефа Гриців
	Вікторія Масієвіч
	Володимир Шевчук
	Юрій Гарах
	Анна Стезик
	А. Лукасевіч
	Дмитро Бабій
	Елейн Линдзі
	пані Гирмелин
	пані Лайтер
$4.00	А. Стець

Анна Дутчак
рекорд. секретарка

ДОПОВІДЬ ГАЛІ ЩЕРБЛЮК

Зліва направо: Галя Щерблюк — головний доповідач, Михайлина Ґонта — голова відділу "Барвінок", А. Дутчак.

Пані господине, Всеч. отче, добродійки, дорогі членкині СУК і гості!

Щиросердечно вітаю Вас в імені Схід. Екз. СУК, дякую за запрошення на ваше свято. Я маю сказати дещо про наш журнал.

Здається, що нема в Канаді українців, які не знають що СУК найдавніша й найбільша українська організація в діяспорі, яка вже 35 років видає журнал "Промінь".

Перед появою нашого журналу на прохання Централі СУК дирекція *Українського Голосу* приділила нам одну сторінку. Централя завжди старалася щоби ця сторінка була інформативна і цікава, і такою вона дійсно була. В 1926-му році на з'їзді в Саскатуні вибрано Савелю Стечишин і добр. Леонію Слюзар до першого редакційного комітету цієї сторінки.

Редагування сторінки союзу припинилось в грудні 1959-го року, коли організація вирішила видавати власний журнал. Членкині СУК морально і фінансово піддержували *Український Голос*. Наш журнал постійно друкується у видавництві "Тризуб".

На місці тут згадати, що *Український Голос,* найстарший український часопис в Канаді, вже 85 років на службі українського народу.

Так як "Промінь", цей часопис повинен мати місце у кожній українській хаті. Велика частина матеріялу в *Українському Голосі* друкується в англійській мові, отже тепер кожний в Канаді може скористати з *Українського Голосу*.

"Промінь" — сама назва цього журналу говорить багато про себе. Цей журнал кожного місяця на протязі 35 років кидає ясне світло на українські історичні події, сучасні обставини в Україні і Канаді, подає оповідання з українського літературного й суспільно-громадського життя, організаційну хроніку, на дитячій сторінці просвічує дорогу нашим молодшим до української історії і культури, дає поради нашим господиням як за українським звичаєм справляти прийняття і родинні вечорки і, навіть, дбає про тих, яким легше розуміти статті, написані по-англійському.

Promin is indeed our guiding light! In every issue we find first rate editorials, information about the arts, poets, writers, historical events, accounts of conventions and conferences, important events of branches of UWAC, and events in the lives of the membership, articles on health issues, current affairs, embroidery designs, and a children's page. It contains material of vast importance; documentary to be preserved in our libraries. Reviewing *Promin* old issues I am amazed at the research that went into much of the information.

Promin is a member of the Federation of the Ethnic Press representing 60 different language publications. Також є членом Спілки Укїнських Журналістів Канади. Articles about the preservation of our Ukrainian language, culture and traditions appear quite regularly. Language is a problem. Many factors contribute to the loss of language. The main one being our indifference. If we set aside but 15 minutes of our precious time each day, to read aloud a Ukrainian paper, book or journal, we would be amazed how much richer our vocabulary would be and how much more fluent our speech would become.

Кожне число нашого журналу має естетичний вигляд. Ми мусимо признати, що важливі статті про збереження наших традицій і культури допомогли нам стати поважною і визнаною силою в Канаді. Без наших часописів і журналів та організацій, ми були б розсіялись і розпливлись би в морі тутешнього життя, як деякі, що, на жаль, соромляться признатися до української спільноти лише тому, що не знають своєї історії і своїх традицій, мають почуття меншевартости (inferiority complex).

Not only is Promin aesthetic in appearance, but in content it has always maintained the highest standard of journalism. Promin does not emulate other Canadian Women's journals which contain pages of advertising, fashion, stories downgrading women and family life. I am certain we would not appreciate such content.

Успіх нашого журналу до великої міри мусимо завдячувати попередній редакторці пані Наталі Когуській почерез 30 років і теперішній пані Олені Гринь, яка провадить цю працю вже 5 років. Треба згадати бодай кількох дописувачів поімено: Фіона Пелех, Галя Райчиба, Галина Мельник-Марко, Тоня Горохович і багато інших.

Референтки в Централі, Провінційних Екзекутивах і по відділах вели компанії за новими передплатами, збирали і висилали передплати і пожертви на пресовий фонд. Мені відомо, що у вашому відділі цю працю на протязі багатьох років виконувала пані Наталя Давдз, за що заслуговує на признання від нас. Наш святий обов'язок є піддержувати наш журнал фінансово і дописами.

Finally, the question, "To Be or Not To Be?" is very factual pertaining to Ukrainian publications in Canada and the USA. Most publications operate under a defecit. So it is with *Promin* and the *Ukrainian Voice*. We know that no publication can operate on the income of subscriptions alone. Let us be much more generous towards our Journal *Promin*. Висилайте привіти з нагоди великих свят — на Великдень, Різдво, ювілеї особисті чи організаційні з поважним даром для Проміня. Each one of us has an obligation to generously support our church, our Ukrainian publications and Museums, which mirror our image as good Canadian citizens – proud of our heritage.

Галя Щерблюк

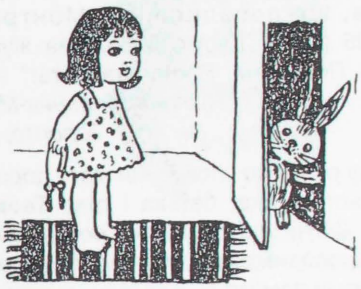

О. Олесь

Ой не сійтесь, сніги, ой не сійтесь, рясні,
Не губіть ви останньої слави;
Гріє здалека землю усмішка весни,
Пробиваються проліски, трави.

Не злякать вам нікого, холодні сніги,
Бо розтопе вас сонце блискуче,
І нечуваний сміх залуна навкруги,
Як тікати ви будете в кручі.

Ой не сійтесь, сніги, ой не сійтесь, рясні,
Згиньте в темній безодні навіки!
Хоча пізно, а все ж діждемось ми весни, —
Свята волі, і світла, і втіхи.

1904 р.

О. Олесь

ЗИМОЮ

Дивилося сонце на срібнії віти,
Всміхалося їм, і вони не змоги
Усмішки блискучого сонця стерпіти
І танути в млості якійсь почали...

І срібло розтало... І бачили віти,
Як капали сльози по одній із них,
Як сонце сміялось і сяло в блакиті...
О сонце! нащо ти всміхалось до їх?

1904 р.

Дмитро Павличко

НІЧНИЙ ГІСТЬ

Хтось постукав уночі.
Швидко я знайшла ключі,
відчинила, і до хати
зайченя зайшло вухате.
Стало в кутику сумне,
каже: "Заночуй мене,
бо надворі завірюха
і мороз хапа за вуха!"
Батьків взяла я кожух,
вкрила зайця з ніг до вух
і гадала, що гульвісу
вранці відведу до лісу.
Встала рано, та дарма —
зайченяти вже нема.
Чи запізно я збудилась,
Чи зайча мені приснилось?

КВІТИ НЕЗАБУТНІМ

В незабутню пам'ять моїх дорогих батьків, **Клавдії** і **Якова Випруків**, одних із перших українців, що поселились в Монтреалі в 1903-1905 роках, дарую $25.00 на журнал "Промінь". Покійним "Вічная пам'ять!"

Галина Мельник-Марко
Торонто, Онт.

В першу річницю упокоєння мого дорогого і незабутнього мужа, батька і діда **Теодора** (упокоївся 24-го лютого 1995 року), дарую $20.00 на пресовий фонд журналу "Промінь".

Вічна йому пам'ять!

Дружина Евгенія Василишин,
Богдан, Давид і Діен,
Каруся і Дарко,
Вінніпег, Ман.

У світлу незабутню пам'ять мого дорогого мужа **Сергія**, який упокоївся в 1980-му році, дарую $30.00 на журнал "Промінь".

Вічна йому пам'ять!

дружина Оксана Бугай
Гамільтон, Онт.

В незабутню пам'ять моїх дорогих родичів **Миколи** і **Марії Друль** (Мензі, Ман.), мого мужа **Петра Матієшина** і його родичів **Михайла** і **Анни Матієшин** (Овкбури, Ман.) дарую $50.00 на журнал "Промінь".

Покійним "Вічная пам'ять!"

Геня Матієшин-Дутчак
Овкбурн, Ман.

В пам'ять моїх покійних родичів **Петра** і **Теклі Гарасимчук**, і в пам'ять хресних родичів **Марії Михайлюк** і **Василя Новосада** дарую $25.00 на журнал "Промінь" як нев'янучий вінок на їхні могили.

Іванна Басараба
Wolfville, N.S.

У шосту річницю упокоєння дорогого мужа, батька і дідуся **Володимира Сохацького**, який відійшов у вічність 10-го лютого 1990-го року у світлу його пам'ять дарую $25.00 на журнал "Промінь" як нев'янучий вінок на його могилу. Вічна йому пам'ять!

Дружина Марія з родиною
Саскатун, Саск.

БЛ. П. ОДАРКА КАТЕРИНА БОЙКО

В незабутню пам'ять моєї дорогої доні **Одарки Катерини Бойко**, яка упокоїлась 8-го жовтня 1993-го року, проживши 57 років, дарую $50.00 на журнал "Промінь".

Покійна Одарка похована на Forest Lawn Memorial Park в Ванкувері, Б.К. біля свого сина **д-р Івана Давида Бойко**, який загинув в трагічному випадку в 24 роки 27-го липня 1991-го року. Тато **Семен Хаба**, похований в Едмонтоні (Св. Михаїла), упокоївся 17-го лютого 1976 року.

Спіть спокійно, наші дорогі! Вас ніколи не забудем. Вічна Вам пам'ять!

Анна Хаба з родиною
Редвотер, Альберта

У пам'ять покійних наших родичів **Івана Ґабриша**, що упокоївся 14-го лютого 1963 р., і **Юлії Ґабриш**, що упокоїлась 19-го квітня 1970 р., і у пам'ять **Василя Дем'янюка**, що упокоївся 2-го лютого 1977 р., і **Марії Дем'янюк**, що упокоїлась 12-го квітня 1988 р., даруємо на журнал "Промінь" $25.00 як нев'янучий вінок на їхні могили.

Роман і Михайліна Дем'янюк
Кемроз, Альберта

В пам'ять бувшої нашої членки бл. п. **Анастасії Гарбус** відділ Союзу Українок Канади ім. Ольги Кобилянської в Гефорд, Саск. дарує $25.00 на журнал "Промінь" як нев'янучий вінок на її могилу. Вічна їй пам'ять!

Савеля Гарах, реф. "Променя"
Гефорд, Саск.

У світлу незабутню пам'ять мого дорогого мужа, батька і дідуся **Антона Чаланчука**, який упокоївся 1-го грудня 1992-го року, замість квітів на могилу дарую $60.00 на журнал "Промінь".

Покійному "Вічная пам"ять!"

Дружина Марія Чаланчук-Дорошук з родиною
Брандон, Ман.

Відділ Союзу Українок ім. Лесі Українки в Віндзорі, Онт., в пам'ять покійного протоієрея **Віталія Метулинського**, який був нашим настоятелем Собору Св. Володимира 1967-1981-го років, дарує $200.00 на пресовий фонд журналу "Промінь", як нев'янучий вінок на його могилу.

Добродійці Надії і її дітям висловлюємо наші щирі співчуття, а покійному отцю Віталію "Вічная пам'ять!"

Нехай світла пам'ять про нього збережеться на віки між нами.

Оля Друль
кореспонденційна секретарка,
Віндзор, Онт.

В пам'ять покійних членів церкви Пресвятої Богородиці в Суррей, Б.К. бл.п. **Василя Стрийського** (упокоївся 30 березня 1995 р.) і бл. п. **Степана Кравецького** (упокоївся 12 жовтня 1995 р.) відділ СУК ім. Ольги Кобилянської дарує $50.00 на журнал "Промінь" як нев'янучий вінок на їхні могили.

Родині висловлюємо глибоке співчуття, а покійним — Вічна пам'ять!

Анна Собул
реф. "Променя"
Сурей, Б.К.

Відділ СУК ім. Ольги Кобилянської в Суррей, Б.К. в пам'ять своєї членки бл. п. **Каролі Імсер**, котра упокоїлась в грудні 1995 р., дарує $25.00 на журнал "Промінь" як нев'янучий вінок на свіжу могилу.

В пам'ять бл. п. **Каролі Імсер** ще дарують на "Промінь" такі особи: пані Кей Битчер — $10.00, пані Люба Крохмольнець — $5.00. пані Василина Грицик — $5.00. Покійній — нев'янучий вінок на могилу, родині — глибоке співчуття.

Анна Собул,
Суррей, Б.К.

БЛ. П. ЯДВІГА КОТИШИН

У незабутню пам'ять дорогої мами **Ядвіги Котишин**, яка упокоїлась 24-го березня 1971р. у Мирнам, Альберта, даруємо на журнал "Промінь" $50.00 як нев'янучий вінок на її могилу. Вічна їй пам'ять!

М А М А

Літ двадцять п'ять уже минуло,
Коли ти, мамо, відійшла!
Як хутко роки проминули,
Відколи ти між нами була.

В той день сонце засвітило.
Ти весела теж була.
Але радість з неба впала,
І тебе від нас взяла.

Тоді ввечір Ангел Божий
Торкнув тебе — уже пора!
Розпрощалась з всіма нами
І навіки відійшла.

Серця наші розкололись
Смутком, горем і жалем.
Віра в Бога дала силу,
Перенести все мусим.

В той день Богу помолимось,
Різні думки пролетять.
Не двадцять п'ять, а повіки,
Будем Тебе згадувать.

Галька Котишин-Маріянич
Тофілд, Альберта

В пам'ять нашої довголітньої членки **Катерини Швалюк**, котра упокоїлась 11-го грудня 1995-го року, відділ ім. Лесі Українки в Овкбурн дарує на журнал "Промінь" $15.00.

Вічна їй пам'ять!

Геня Матієшин-Дутчак,
Овкбурн, Ман.

ВІСТІ З ЦЕНТРАЛІ

Нововибрані Управи

Щиро вітаємо нововибрані і перевибрані управи відділів та бажаємо якнайкращих успіхів у Вашій каденції.

Ми маємо велике довір'я до нашого членства та надію, що організація буде позитивно розвиватися. Серед наших членок ми маємо відданих і талановитих жінок, які приносять до спільної праці удосконалення певних ділянок професійних і життєвих. Покеруймо нашу працю, щоб дати всім нагоду виявити свої здібності в рядах Союзу Українок Канади. Нам вдасться це зробити, коли будемо ставитися одна до одної з пошаною, з любов'ю та з вирозумінням.

Комунікація

Комунікація між Централею і членством є дуже важлива і конечно потрібна. Ми стараємося поступово це робити дорогою обіжників, персонального контакту і цією сторінкою в *Промені*. Просимо Вас допомогти нам в цьому ділі. Перш за все, просимо читати "Вісті з Централі" на Ваших зборах. Окрім того передавайте журнал *Промінь* тим, що не передплачують його і в той самий час заохочуйте їх стати передплатниками. Також робіть копії обіжників і передавайте тим, що з певних причин, не можуть регулярно або взагалі учащати на збори відділів. Таким способом, з Вашою допомогою, ми досягнемо більше членства і рівночасно матимемо нагоду придбати більше членок для Союзу.

СУМК

При кожному нашому відділові, по можливості, повинні існувати Молодші і Старші Відділи СУМК. Де є менше число дітей, можна зорганізувати один відділ для всієї молоді. В Централі можна замовити *Посібник для Дорадчої Ради СУМК,* який допоможе дорадникам вести відповідну працю з нашою молоддю. Просимо цю справу не легковажити, бо в рядах СУМК виховуються наші майбутні провідники.

За порадою та інформаціями просимо звертатися до Централі Союзу або безпосередньо до крайової референтки СУМК, добр. Олі Демчук в Саскатуні.

Національна Жіноча Рада

Репрезентантки Союзу Українок Канади входять до Жіночої Ради, льокально, провінційно і домоніяльно. Наша участь дає нам нагоду мати голос в різних справах, які відносяться до жіноцтва і до родин, як також до справ які є важливими для українців взагалі. Конечним є, щоб ми брали повну участь в Жіночій Раді і, коли можливо, брати на себе обов'язки в управах. Подаючи річні звіти ми маємо нагоду ознайомлювати наших співгорожан про многогранну працю Союзу Українок Канади. Потрібно цінити нашу приналежність до Жіночої Ради і старатися, щоб ми постійно мали відповідну репрезентацію від Союзу. *Орися Сушко, голова*

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA, National Office
851 Barton Street East, Hamilton, Ontario L8L 3B4 TEL.: (905) 312-4742 FAX.: (905) 524-5362

Союз Українок Канади

Ukrainian Women's Association of Canada

NEWS FROM THE NATIONAL OFFICE

Memory of Taras Shevchenko

March is the month in which we officially recognize and remember the great legacy left to the Ukrainian nation by our poet laureate, Taras Shevchenko. His works have guided and sustained the Ukrainian people throughout our turbulent history, and continue to be a source of inspiration to all of us. Let us dedicate some time during this month to reflect on his memory.

Preparation for Lent and Easter

We need to begin preparing ourselves and our families for this special time of year. Our attendance at church, the special mission service and religious lectures will assist us in strengthening our spirituality. This is also a time to share in the many rich traditions associated with the celebration of Easter with our families, our youth and our community.

Annual Reports

Thank you for prompt response to our request regarding the annual reports (anketas). Although we did request that locals include membership lists when returning their reports, not everyone is doing so. We would like to regularly greet new members in our publications as well as set up a database of our entire membership, which will assist us in maintaining up-to-date records of our membership, as well as a tracking system for those members who relocate. We appreciate your assistance in this endeavour. Please, if you have not done so as yet, forward your membership list as soon as possible.

Don't forget to submit your annual report and write-ups of your events, along with pictures, to Promin for publication in either Ukrainian or English.

Reminders

Please review your efforts in the following areas:

- status of both your Junior and Senior SUMK LOCALS
- participation in Sunday and Ukrainian School programs
- cultural-educational projects
- membership drive
- aid to Ukraine

If necessary, accelerate your programming in the above areas, utilizing the many talents and expertise of your membership in carrying out your projects. Through such activities we will encourage the cultural and spiritual growth of our membership and their families.

Aid to Ukraine

Have you provided the National Office with current information regarding your assistance/contacts with Ukraine as requested in our previous communique?

Orysia Sushko
National President

UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA, National Office
851 Barton Street East, Hamilton, Ontario L8L 3B4 TEL.: (905) 312-4742 FAX.: (905) 524-5362

ENGLISH SECTION

PROMIN – ITS BEGINNINGS

As the Ukrainian Women's Association of Canada moves into our 70th anniversary year, it is worthwhile to step back and recognize the achievements of the past. Our monthly journal "Promin" has recently completed 35 years of publishing – most of them under the very capable stewardship of Natalia Kohuska. However, even before "Promin" came into existence, the U.W.A.C. recognized the importance of a regular publication for its membership and established a U.W.A.C. "Women's Page" in the weekly "Ukrainian Voice". As a matter of fact, this U.W.A.C. page was published for 33 years!

Reprinted below is an article – written by longtime member and accomplished author Olha Woycenko, many years ago about the origins of our U.W.A.C. publication.

PROMIN

– by Olha Woycenko

"What's past is prologue" – William Shakespeare

The monthly journal *"Promin"* succeeded the *"Women's Page"* in the newspaper *"Ukrainian Voice"*. To better understand its role some highlights of the publisher's past should be depicted.

In 1926, when the first Ukrainian national organization was formed in Saskatoon – the Ukrainian Women's Association of Canada – it became clear that a publication would be necessary to reach Ukrainian women across the country, especially those in rural areas.

This need was met when P. H. Woycenko, sympathetic to the women's movement, placed at the Association's disposal one full page of the *"Ukrainian Voice"*, a Winnipeg-based newspaper under his management. Thus the first official organ of the Association, the *"Women's Page"*, was launched. Appearing weekly, it was edited by one of the founders and long-time President of the Association, Savella Stechishin, assisted by leading members of the group: Mary Maduke, Anastasia Ruryk, Ol'ha Swystun, Tetiana Kroitor, Daria Yanda, and a host of others.

Due to a well-planned, versatile and appealing program, widely disseminated through the columns of the *"Women's Page"*, the organization began to grow rapidly with the formation of branches in all western and central provinces in Canada. In time the weekly page and other supplementary publications did not suffice to meet the needs of the expanding organization. Finally, after a successful publication fund campaign, the Association's monthly journal *"Promin"* came into being in 1960. It has appeared regularly since its inception with Natalka Kohuska as its first editor, and Anastasia Sarchuk in charge of administration.

Time-tested aims and objectives of the Association continue to be stressed in *"Promin"*. On the one hand, retention of the group's cultural identity through such vehicles as the Ukrainian language, Ukrainian literature, history, preservation and adaptation of crafts, observation of religious and other cultural customs and traditions. On the other hand, integration into the general stream of Canadian life with participation in community and social life, education, the arts, economics, politics.

Contrary to the *"Women's Page"*, the journal offers opportunities to publish a wider range of articles. They not only deal with Ukrainian life in Canada but cover problems common to Canadians in general, others are universal in scope. To reach the younger generation, some of them less fluent in the Ukrainian language, *"Promin"* has an English language section. Contributors to it include Olenka Negrych, Anna Balan, Valerie Kasiurak, Ol'ha Woycenko and a host of others.

As its forerunner, the *"Women's Page", "Promin"* continues to be an important factor in developing potential authors. In publishing their articles, a number of contributors gained in experience, improved their skills, and polished their style, which eventually lead them to produce larger works.

Here are a few examples: Savella Stechishin, among other books, compiled a popular best-seller *"Traditional Ukrainian Cookery"*; Anastasia Kuryk with Rose Dragan co-edited "Ukrainian Embroidery Designs and Stitches"; Natalka Kohuska compiled two Anniversary books for the Association and authored biographical narratives; Daria Yanda produced a book of essays and published collections of her poetry; Ol'ha Woycenko compiled five volumes of chronicles, depicting Ukrainian life in Canada, and is the author of a social history *"The Ukrainians in Canada"*. Novels, travel narratives and poetry have been produced by Tetiana Kroitor, Stefania Paush and others.

Studies by specialists in various fields were published in *"Promin"* in serial-form. A number of them eventually appeared as separate publications. For example: an outstanding educator and leader of youth groups, Tonia Horochowych, contributed timely articles on the upbringing and educating of children. The result of this series is a book *"Parents and Children"*, which is used as a guide and text book by parents and youth leaders. One of the art forms, dancing and ballet, was extensively covered by Maria Pasternakova – the study eventually appeared in book-form entitled *"Ukrainian Woman in Choreography"*. A noted scholar-historian, N. Polonska-Wasylenko, wrote a number of articles which later appeared in separate edition under the title *"Famous Women of Ukraine"*.

While the majority of its readers are Canadians, *"Promin's"* wide range of topics attract readers in the United States of America, Argentina, Brazil, Venezuela, Australia and various countries in Europe. There is also the customary editorial exchange with other Ukrainian publications and complementary copies are sent to libraries and other institutions.

Although beset by problems common to other publications, such as a limited circulation, high costs of production, mailing charges, and lack of advertising, its subscription receipts are supplemented by voluntary donations by members of the Association and other supporters. This gesture is highly appreciated by the publishers and ensures continuous publication.

In spite of these difficulties *"Promin"* strives to achieve its goal in serving Ukrainian readers with good journalism in their native language.

– published in "Multilingual Press in Manitoba",

FROM OUR BRANCHES

A BRIEF HISTORY OF THE UKRAINIAN MUSEUM OF CANADA

ALBERTA BRANCH

On September 15, 1995 the Ukrainian Museum of Canada, Alberta Branch celebrated its 50th anniversary.

In 1944 at the S.U.S. conference in Winnipeg, the Ukrainian Women's Association of Canada decided to open branches in several provinces.

Following this recommendation a branch was organized in Edmonton, Alberta. Mrs. Emma Verchomin was elected its first president. At the same time two of its members, Mrs. Boyechko of Radway and Mrs. Pidruchney of Vegreville were appointed to visit the various branches of U.W.A.C. in Alberta, to teach the women embroidery as well as to collect suitable artifacts for the Museum.

The artifacts collected were first housed at the M. H. Hrushewsky Institute and a few at the Parish Hall. In 1953 they were all moved to the church hall and in 1965 they were moved to the auditorium, to the room designated for the U.W.A.C. library, where they are today.

The following were the Museum Presidents and the total number of years each served:

Emma Verchomin – 12 years

Daria Yanda – 3 years

continued on page 26

From Our Branches
continued from page 25

Kalyna Zaseybida – 1 year
Anne Melnyk – 2 years
Olia Semchuk – 6 years
Anastasia Seniw – 16 years
Sonia Skrypnyk – 2 years
Mary Lazaruk – 2 years
Nadia Bodner – 2 years
Chester Kuc – 5 years

In 1991, the Calgary U.W.A.C. which had already collected a number of artifacts, joined our Museum to be known as the "Calgary Collection".

After several years we no longer had specific collectors for our province but continued to do so in general. Today, our collection consists of over 3,000 artifacts.

We have a number of complete folk costumes, a large number of shirts (mostly women's), women's skirts (obhortky), headdresses, rushnyky, two series of dolls in folk costumes, one large and other series of smaller dolls, three reproductions of historical costumes, ceramics, maps, icons, mounted pictures of costumes, etc. suitable for displays, books and Canadiana.

We are also the proud owners of paintings by Kurelek, Shostak, Duma and others, as well as sculpture by L. Mol and G. Kruk.

At the very beginning of our Museum or the early years of our Museum, various artifacts were donated. Later, to acquire many of our artifacts we had to purchase them. In order to raise money for our artifacts we held province wide raffles.

Later Nellie Seniw organized fashion shows, which were quite popular. There were held at various centres and proved quite lucrative.

Nellie Seniw was a member of the Edmonton Art Gallery and interested in art. She organized an Art Auction in 1971. This was later followed by art shows to be held every fall.

Since 1950, Nellie Seniw has applied for all the Government grants applicable to our Museum. Because of these grants we were able to purchase a large variety of priceless artifacts.

We have also received donations from individual members, from the U.W.A.C. provincial branch, St. John's Fraternal Society, the S.U.S. Foundation, and two casinos which proved very wothwhile.

Most of all we are thankful to the St. John's Cathedral Board for their support throughout all the years and for never charging us for the use of their facilities.

In the field of Education:

1. Our members taught various embroidery stitches to teenagers and adults.

2. We took some artifacts to schools to acquaint students and teachers about our culture as well as advertise our Museum.

3. When we stopped going to schools, we prepared a travelling artifact case for teachers teaching enterprise or social studies.

4. We demonstrated pysanky-making, not only in our auditorium but at a number of other gatherings like the Jubilee Auditorium, schools and on television.

5. Demonstarted weaving and taught weaving classes at several centers.

6. Demonstrated Ukrainian bread-making and baking at Christmas and Easter time.

With Mrs. Yanda's assistance weaving classes were held not only in Edmonton but in other large centers in Canada.

On Mrs. Yanda's initiative a two week Ukrainian weaving program was established at the Banff School of Fine Arts by the headquarters Museum and the National Executive. A weaving scholarship at the Banff School was also set up by Mrs. Yanda. Looms to various weaving centres were donated by Mrs. Yanda, making it accessible to those who could not afford a loom.

We held art shows to acquaint people with the various art in the community and the province as well as to provide an opportunity for young artists to display and sell their work.

Prior to our dispalys we often contacted the press and the TV stations, and every so often appeared on TV to inform the audience about our culture.

Every spring we featured displays of our newly-acquired artifacts. Occasionally we visited other centers with them.

We usually displayed interesting or unique embroidery pieces, either our own or from some guest collections.

We exhibited a collection rushnyky in 1970 and another in 1992.

In 1971 we held an extensive art auction, which included:

- Ceramic Exhibits.
- Pysanky contests and exhibits.
- Embroidery contests and exhibits.
- Slides on Ukrainian Breads.

- Historical Fashion Show from New York.
- Historical Fashion show from Toronto.
- Fashion Show featuring Ukrainian embroidery applied to contemporary fashions.
- Traditional Ukrainian wedding headpieces
- Kylymy (Tapestry Exhibit)
- Weaving Exhibit

Fashion Show from the Fashion House of Kyiv (Ukrainian) with fashions by Teresa Majewska.

For our 50th Anniversary Display we featured a large variety of Ukrainian Wedding Breads as well as our priceless Exhibit of Rushnyky.

Our museum is a member of the Alberta Museum Association, The Canadian Museum Association and the Alberta Council for the Ukrainian Arts.

Our Museum is advertised in the Greater Edmonton Visitor Guide, and as a result we get a large number of tourists from Europe, the United States and Asia.

Every summer we are fortunate to employ a student through a Government grant program. This student acts as our tour guide and provides information to the tourists.

The last five years we have had the good fortune of having Chester Kuc as our museum president. The Kuc's, Chester and his wife Luba, are museum collectors and through them we have been able to buy some priceless artifacts.

– submitted by Nellie Seniw
Ukrainian Museum of Canada,
Alberta Branch

IN MEMORIAM

ANNE THACHUK

Anne Thachuk was the only daughter born to Lena and Nick Ternowesky on August 17, 1915 in Montreal, Quebec. She had five brothers. When her father passed away at a early age, Anne helped her mother take care of the family.

Later, she married Michael Thachuk. To them were born three sons. The family operated a grocery store, "Alexis Supermarket", in Windsor, Ontario. When Anne's husband passed away suddenly, she carried on running the business, attending to family needs and also taking care of her aged mother. After selling the family business, Anne worked at the Detroit Press Club and later at Reed's Sportswear until illness forced her to retire.

She loved and enjoyed her grandchildren. In the midst of all these activities, Anne found time to be part of the community organizations, where she was an active, hardworking member. Her church, St. Vladimir's Cathedral, was a very important part of her life and her Ukrainian heritage gave her great pride.

She was a member of the U.W.A.C. Marko Vovchok Branch since 1950. After it folded, Anne joined the Lesia Ukrainka Branch in 1960. Anne was recognized and honoured for her 25 year membership with a certificate and membership pin in 1982.

Over her many years of service she held a number of positions in the U.W.A.C. Anne was one of the auditors for the U.W.A.C. Eastern Executive when it was located in Windsor in 1953. In the Lesia Ukrainka Branch, Anne held the position of treasurer, convenor of the Social Committee, and the representative to the Local Council of Women, and to the Multicultural Council of Windsor and Essex County for many years. She was a faithful member and always eager to help in the Branch's heavy workload.

Anne passed away November 13, 1995.

Her presence will be missed by all members. She enjoyed the journal "Promin" and the Lesia Ukrainka Branch donates $50.00 to the Promin Press fund in her memory. The Lesia Ukrainka Branch members extend our deepest sympathy to the family in the loss of your mother, grandmother and great grandmother.

We pray that the good Lord will comfort you and give Anne the eternal rest in peace.

Vichnaya Pamyat!

– submitted by Olly Drul
Secretary, Lesia Ukrainka Branch, Windsor

FOR OUR CHILDREN

From time to time we will publish the translation of a Ukrainian folktale or children's story for our readers with young families.

Our Ukrainian folklore has a great wealth of myths, fables and folktales, but not many are available in English translation for those who have difficulty reading Ukrainian. If you – as readers – come across some of your favourite Ukrainian short stories translated into English, we would appreciate hearing from you.

In the meantime, reprinted below is a story by Mykhailo Kotsyubinsky, titled "The Magic Song"

THE MAGIC SONG

Ivanko was just past seven, but he already knew a great deal about the world around him. He knew how to find the healing herbs and where the cuckoo dwelt, and he could understand the shriek of the hawk. It was not surprising that his mother kept glancing at him somewhat uncertainly when he talked about these things at home. He knew that the forest was full of woodland spirits who grazed their own herds – the deer, the rabbits and wild goats – and that the merry forest spirit *"Chuhaister"* wandered about and immediately asked all whom he met to dance, and that the ringing voice of the axe belonged in the forest.

The whole world, for Ivanko, was like a fairy tale – full of wonders, mysterious, fascinating and frightening.

Now he had responsibilities – he was sent out to pasture the cows. He took both of them, brown and gray, into the grassy woods. Each time the cows disappeared among the waves of forest grass and young firs, a melancholy tinkle of their bells reaching him as if from a deep well, he would sit down on the slope, draw out his pipe, and play a number of simple songs which he had learned from his elders. However, he wasn't happy with these melodies. After playing a little while, he would become irritated, throw down his pipe, and listen to other melodies that lived within him, vague and elusive.

From below, the dull sound of the surging mountain stream rose up to Ivanko, drowning the sounds of the hillside, with only the fitful tinkle of the cowbells interrupting the steady noise of the rushing water. The pensive mountain tops peered through the branches of the firs, changing their moods from minute to minute – where the clearings smiled brightly, the forest would grow dark.

One day Ivanko abandoned his cows and scrambled up to the very top of the hill. He climbed up and up, over a barely visible path winding between thick overgrowths of ferns, thorny bramble and raspberry bushes. He jumped lightly from rock to rock, crawled over fallen tree trunks, and tore through the bushes. Following him from below, came the eternal roar of the stream, and as he looked back the mountain seemed to grow higher and higher.

Every stone under Ivanko's feet was covered with rust-colored moss – thick, soft and silky. Warm and tender, it caressed his feet like a downy pillow. The bushy verdure of the blackberry had sunk its roots deep into the moss, while its branches hung low with red and black berries.

Here Ivanko sat down to rest.

The firs murmured softly above him, blending their voices with the roar of the foaming stream. The sun filled the valley below with golden light, greening the grasses. A faint blue haze of smoke from some distant bonfire hung in the air, and a velvet boom of thunder rolled from behind the mountain.

Ivanko sat and listened, forgetting completely his task of looking after the cows.

Suddenly the sound of quiet music came into this ringing silence. It was a melody which had for so long and so tantalizingly teased Ivanko's ears, and which had even caused him suffering! Surprised and motionless, he craned his neck and listened to the wonderful melody with joyful excitement. People didn't play that way! At least he had never heard them. But who was paying? There was no one around, not a living soul, only the forest.

Ivanko looked back toward the cliff and froze. Up on the cliff-top sat he, the forest spirit *"Chuhaister"*. He was blowing a long pipe, his sharp little beard awry, his little horns bent, and his eyes closed.

"My goats are not here... My goats are not here..." the music flowed in lament. Then suddenly the horns were raised, the cheeks puffed up and the eyes opened.

"My goats are here... My goats are here..." the joyous notes leaped out and Ivanko, terror-stricken, saw several goats thrust through the bushes and shake their bearded heads.

He wanted to run away, but he couldn't move. He was dumfounded, silently screaming in cold terror. When he finally found his voice, the "Chuhaister" very nimbly disappeared into the cliff and the goats turned into the roots of trees overturned by the wind.

Ivanko sped blindly down the hillside, without thought, tearing through the treacherous embraces of the bramble bushes, breaking the dry branches, rolling over the slippery moss. In his terror it seemed to him that something was pushing him in his flight. Finally he fell. How long he lay there, he couldn't remember.

Coming to his senses after some time had passed and seeing familiar places, he quieted down somewhat. He listened for a while in wonder. The song seemed to be resounding through him. He pulled out his pipe. At first nothing happened, the melody wouldn't come. Ivanko tried hard, straining his memory and grasping at certain sounds.

When he finally found what he had long been hunting for and what has given him no peace, a wonderful, as yet unknown melody echoed through the forest. Joy filled his heart and overflowed into the mountains, the forest and the grasses, gurgled into the streams and lifted Ivanko to his feet. He threw his pipe to the ground and, putting his hands to his hips, whirled into a dance. His feet pattered, he stood lightly on his toes, beat his heels against the ground, twirled and squatted.

"My goats are here... My goats are here..." something sang within him. The small fair lad jumped about a sunlit mountain meadow, which had stolen into the gloomy kingdom of the firs. He was flitting like that butterfly from stem to stem, while the two cows, brown and gray, pushed their heads through the surrounding bushes and gazed at him amiably, chewing their cud and occasionally ringing their bells in time to his dancing.

That was how Ivanko found in the forest what he had long been hunting for.

– translated and published by Dnipro Publishers, Kyiv, 1988

MIKHAILO KOTSYUBINSKY

YOUTH

STEPHANIA BUBNIUK AWARDS IN JOURNALISM

Two journalism students, one in print journalism, the other in radio, share the "Stephania Bubniuk Award in Journalism Studies" awarded for 1995.

They are Mariana "Marichka" Melnyk of Etobicoke, Ontario, and Thomas Halyk of Saskatoon, Saskatchewan. Ms Melnyk, a student at Ryerson Polytechnical University (Toronto) is currently on an internship with the *"St. Louis Post-Dispatch"* in Washington, while Mr. Halyk is completing his studies at Mount Royal College in Calgary.

The discretionary awards of $500 each were made to encourage promising students of journalism to pursue their goals.

Ordinarily, only students in print journalism would be considered, but due to the rising importance of the electronic media it was decided to broaden eligibility criteria. In future students in radio, television, and film journalism will also be eligible to apply for the full $1,000 award.

The "Stephania Bubniuk Award in Journalism Studies" was founded by Mrs. Stephania Bubniuk, a prominent Canadian-Ukrainian journalist who for many years served as editor of "*Zhinochy Svit*" (Womans' World), the journal published by the Ukrainian Women's Organization of Canada.

The Award is administered by the Canadian Foundation for Ukrainian Studies.

YOUTH SMOKING SURVEY RESULTS RELEASED

The 1994 Youth Smoking Survey, released by Ottawa on January 15, 1996, provides new information on young peoples' attitudes and knowledge about smoking, and their smoking behaviour.

Among the findings, 70% of 15 to 19-year-olds cited peer pressure as the most common reason why youth start to smoke. More than 90% of 10 to19-year-olds believe that tobacco is addictive and that tobacco smoke can be harmful to the health of non-smokers. An overwhelming majority of both smokers (85%) and non-smokers (83%) agree that billboards and signs for events sponsored by tobacco companies are ways of advertising cigarette brands.

This is the first national survey to look at the prevalence of smoking among youth aged 10 to 14. Seven percent of both males and females in this age group smoke.

The survey also found that 23% of males and 24% of females aged 15 to 19 are smokers. The results indicate a prevalence of smoking about the same as in 1991. Prevalence ranges from a low of 19% in Saskatchewan to a high of 28% in Newfoundland.

As well, 59% of males and 54% of females aged 10 to 19 feel that it is easy to buy cigarettes.

"These survey results have strengthened my resolve to pursue the tougher restrictions on self-service tobacco product displays, mail order sales and in-store promotions and tobacco company sponsorships, as outlined in the Tobacco Control Blueprint," said Health Minister Diane Marleau.

THE JOY IN LIFE

What joys, when I awake to rise
Within the sun drenched morning skies
And fresh, green lawns and shading trees...
That I, too, am a part of these!

For, without question, I am blessed
Upon this good earth, without quest
Of who I am, nor reasoned why...
I'll do my thing until I die!

"Tis often one can hear complain
Where, fettered thus in one's distrain,
We make ourselves immune to good
With conscience that can only brood.

Yet, when unshackled from such care,
What beauty greets us everywhere!
Beauty to want, to share, to plan...
Are these not traits of every man?

And ever, with a prayer to God
To guard us from the ills of fraud...
Where, as the morrow's sun arrives,
We may know joy within our lives.

– Peter Kuzyk

NATUROPATHY – THE TREND OF THE FUTURE

"Who is your family doctor?"

"I can't tell you."

'Why not? Don't you know his name?"

"Yes – Dr. Smith used to be our family doctor, but nowadays mother goes to an eye specialist, father goes to a stomach specialist, my brother is in the care of a lung specialist and I'm taking treatments from a naturopath."

Naturopathy is gaining a foothold in health treatment, especially now as the structure of health care is undergoing an evolution. In some cases, this is confusing to the general public, because when an illness strikes, one finds herself in the hands of another being for survival.

Practising physicians and naturopathic healers begin from fundamentally opposing point of view. One would hope that there will come a time when they can work together.

Naturopathy (also called "alternative medicine"), is a method of treating diseases without using surgery or synthetic drugs.

Conventional medicine (practised by medical doctors) employs the practice of surgery, drugs, and various tests for the purpose of diagnosing.

A quote from "alternative medicine" states that: "Conventional medicine is superb when it comes to surgery, emergency, and trauma. But there is no question that alternative medicine works better for just about everything else."

Naturopathy embraces an array of practices that include acupuncture, diet, herbs, massage, spinal manipulation, etc. It emphasizes prevention, and tends to be more effective with chronic diseases.

People are choosing alternative medicine over conventional because alternative medicine considers the patient as a whole rather than just focusing on diagnostic testing and drug therapy. However, medical doctors are resisting alternative treatment and quite often patients find they have to hide their choices from the medical doctors who cannot support it, either for ethical or philosophical reasons. If the goal of both practices is to alleviate suffering and restore health, what is keeping the two from operating as a team?

The conventional medical practitioners argue that the principles of naturopathy are not accepted by medical literature and the level of scientific backing doesn't meet the standards required.

Now, a more informed public is saying it is wrong to automatically reach for a needle, scalpel, or a prescription pad. We should not be ignored until we get sick – especially since we know how to prevent most illnesses. We're told we should take more responsibility, yet you're limiting our access. Sometimes it seems as if doctors, druggists, hospitals don't want you to feel better, unless you do it their way.

Is it proving to be a business of making money when you get sick? It is said that in ancient times, in China, one who was well-off employed a physician to keep him healthy. If the employer became ill, the physician was fired.

We, in fact, should be the ones in control. After all, ours are the bodies in question, ours are the dollars that feed the country's medical system. Buy medical care as carefully as you would buy a car or a house.

The human body is not a crossword puzzle where you take it piece by piece, heal it separately and it becomes a whole healthy being. The act of healing is a mysterious creative thing and calls forth the best any healer can offer, physician or naturopath.

It raises the question: When a patient heals, who has done the healing?

"Is this a healthy place?" asked a stranger of a native of a certain region of the West.

"It sure is", replied the native. "When I came here I couldn't utter a word. I had scarcely a hair on my head. I hadn't the strength to walk across the room, and I had to be lifted from my bed."

"That is wonderful!" exclaimed the stranger. "How long have you been here?"

"I was born here."

– submitted by Ollia Waverick
Surrey, BC

RECIPE CORNER

OLD FAVOURITES – NEW WAYS

BUTTERSCOTCH BREAD PUDDING

1/2 cup	butterscotch chips
1 cup	light cream
1 1/4 cup	homogenized milk
1 tbsp.	butter or margarine, melted
3	eggs
6 tbsp.	sugar
1/2 tsp.	salt
1 tsp.	vanilla
2 cups	raisin bread cubes
1/2 cup	chopped dried apricots

Preheat oven to 325 degrees F.

In a medium saucepan over low heat, cook and stir butterscotch chips until soft. Slowly add cream and milk, stirring, add butter or margarine; cook over heat until mixture can be well blended.

In a large bowl, whisk together eggs, sugar, salt, and vanilla; whisk in the butterscotch mixture.

Place bread cubes in a buttered 1 1/2 quart casserole dish. Pour butterscotch mixture over the bread and stir in apricots. Sprinkle surface with ground cinnamon.

Place casserole in a pan of water brought to a boil; oven-poach for 35-40 minutes until browned and a knife inserted near the center comes out clean.

Serve warm or at room temperature with ice cream; or cold with whipped cream.

CABBAGE BORSCHT

1/3 cup	butter
1 cup	chopped onion
3	carrots, chopped
1 can	(28 oz/796 ml) tomatoes
1	beet, scrubbed and trimmed
8 cups	boiling water
1 1/2 tsp.	salt (approx.)
6	potatoes, diced
1 cup	whipping cream
1/2	chopped green pepper
2 tbsp.	chopped dill
	pepper

In a large skillet, melt butter. Cook onion and carrots, stirring often, until onions are softened, about 3-5 minutes. Add canned tomatoes; crush with a spoon. Bring to a boil.

Reduce heat to medium and cook, stirring until it thickens for about 15 minutes.

Add cabbage; cook until tender-crisp, about 8 minutes. Set aside.

Meanwhile, in a large saucepan, cook the beet, covered in boiling water and salt, until tender, about 30 minutes. Add potatoes and cook, covered, for about 10 minutes or until tender. Using a slotted spoon put half of the potatoes into a bowl; mash until smooth.

Remove beet; peel and grate. Add reserved tomato mixture to pan of potatoes.

Heat through. Gradually stir in potato cream mixture, green pepper, beet and dill.

Heat through without boiling. Season with salt and pepper to taste.

OVERNIGHT TUNA CASSEROLE

1 can	(10 3/4 oz.) condensed cream of celery soup
1 cup	milk
1 can	(6 1/2 oz.) water-packed tuna, drained and flaked
1 cup	uncooked elbow macaroni
1 cup	chopped green peas
1/2 cup	chopped onion
1 cup	coarsely shredded cheddar cheese

Whisk soup and milk in a 2-quart casserole dish until well-blended. Stir in remaining ingredients except for 1/4 cup cheese. Cover and refrigerate at least 12 hours or overnight.

Cover and bake in oven 350 degrees F for 25-35 minutes, until bubbly.

Sprinkle with reserved cheese and return to oven till cheese melts.

– submitted by Ollia Waverick
Surrey, B.C.

PROMIN PRESS FUND

Our sincere thanks to the following subscribers and friends who have sent in donations to the Promin Press Fund. Wherever possible, we have included donations made through Memorial contributions as well. Your continued support is truly appreciated.

U.W.A.C. Barvinok Branch, Oshawa $300.00

Helen Marianych (Tofield) 105.00

Anastasia Swityk (Calgary) 100.00
Ukrainian Self-Reliance Association (National Executive) 100.00
U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Hamilton 100.00

U.W.A.C. Lesia Ukrainka Branch, Foam Lake 75.00

Lena Kucher (Vernon) 50.00
U.W.A.C. Olha Kobylanska Branch, Redwater 50.00

Maria Pasika-Kazaniwsky (St. Catharines) 40.00

Pauline Chomyn (Saskatoon) 35.00
Ukrainian Orthodox Church of St. Eliah Rossburn 35.00

Natalie Baziuk (Edmonton) 35.00
Vera Pachkowsky (S. Burnaby) 35.00

Oksana Buhay (Hamilton) 30.00
Ann Ewanchuk (Mayfair) 30.00
Natalka Kit (Edmonton) 30.00
Sandra Plupek (Edmonton) 30.00

Eunice Basaraba (Wolfville, NS) 25.00
Minnie Demaniuk (Camrose) 25.00
Maria Sochaski (Saskatoon) 25.00
Maria Szkolar (Edmonton) 25.00
U.W.A.C. Olha Basarabova Branch, Hafford 25.00

Anna Dorosh (Saskatoon) 20.00
Anna Horbay (Roblin) 20.00
Katherine Malisky (North Battleford) 20.00
Stella Sabat (Melfort) 20.00
Helen Scherbluk (Etobicoke) 20.00

Halia Sluzar (Mississauga) 15.00

Halyna Kowal (Winnipeg) 10.00
Lena Kozar (Ethelbert) 10.00
Sonia Kushliak (Selkirk) 10.00
Eleanor Lytwyn (Winnipegosis) 10.00
Anastasia Oystryk (Kamsack) 10.00
Greta Saranchuk (Taber) 10.00
Olga Semeniuk (Amherstburg) 10.00
Anne Shouchak (Surrey) 10.00
Olga Skehar (Winnipeg) 10.00
Nina Szuzenko (Jackson Point, Ont.) 10.00
Pauline Yaremchuk (Myrnam) 10.00

Antonia Dobrowolski (Surrey) 5.00
Pauline Hackman (Kelowna) 5.00
Olga Ilczenko (Gloucester) 5.00
Marta Kostenko (Edmonton) 5.00
Lydia List (Windsor) 5.00
Lydia Lytwynec (Sudbury) 5.00
Mary Manuack (Surrey) 5.00
Nellie Marchuk (Sardis) 5.00
Lydia Melnyk (Toronto) 5.00
Olga Regush (Montreal) 5.00
Mrs. K. Sawicka (Montreal) 5.00
Halyna Senyshyn (Montreal) 5.00
Emilia Trufyn (Brampton) 5.00
Antonia Walkovich (Montreal) 5.00

Mrs. O. Karmanin (Toronto) 2.00

The above is a list of donations received and processed from **January 1, 1996 to January 31, 1996.**

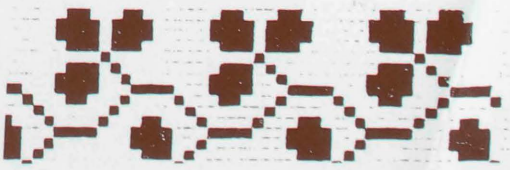

LIBRARY OF ST JOHNS, UKR ORTH H-11
WOMEN"S ASSC
10611-110 AVE
EDMONTON AB
T5H 1H7 December 1,1995

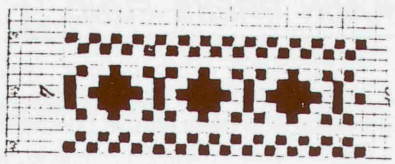

ВИДАННЯ, ЯКІ МОЖНА НАБУТИ В ЦЕНТРАЛІ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ

ITEMS THAT MAY BE PURCHASED FROM THE NATIONAL OFFICE UKRAINIAN WOMEN'S ASSOCIATION OF CANADA

851 Barton St. E. Hamilton, Ontario. L8L 3B4

МИСТЕЦТВО

UKRAINIAN EMBROIDERY DESIGN & STITCHES	$10.00
UKR. WEAVING PATTERNS WITH INSTRUCTIONS (D. Yanda)	15.00
UKRAINIAN CANADIANA	8.00
UKRAINIAN DAUGHTER'S COOK BOOK. Regina, Sask.	12.00
COUNTRY COOKERY. NEW COOK BOOK, Roblin, Man.	12.00
KURELEK HASTY NOTES (GST included) With envelopes	7.00
SET OF 20 PYSANKA CARDS (GST included)	8.00
SILVER SPOONS WITH SMOLOSKYP INSIGNIA	5.00
MEMBERSHIP PINS, SMOLOSKYP	10.00
NEW SERVIETTES WITH SMOLOSKYP INSIGNIA (Pkg. of 100)	13.00

ІСТОРИЧНІ

ПІВСТОЛІТТЯ НА ГРОМАДСЬКІЙ НИВІ, Н. Когуська. **(Bilingual)**	18.00
ВИДАТНІ ЖІНКИ УКРАЇНИ, Н. Полонська-Василенко	5.00
НАРИСИ З УКРАЇНСЬКОЇ КУЛЬТУРИ, 3 томи — **(Bilingual)**	10.00
ЧВЕРТЬ СТОЛІТТЯ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ, Н. Когуська.	2.00

ПРОГРАМИ

НА КРИЛАХ ПІСЕНЬ, пісні з нотами, слова Л. Українки	5.00
ЗБІРНИК МАТЕРІЯЛІВ НА 100-РІЧЧЯ З ДНЯ НАРОДЖЕННЯ Л. УКРАЇНКИ	8.00

ДИТЯЧА ЛІТЕРАТУРА

ДУХОВНІ ПІСНІ ДЛЯ ДІТЕЙ І МОЛОДІ, (СОЮЗ УКР. КАНАДИ)	5.00
РЕЛІГІЙНІ ПІСНІ ДЛЯ НЕДІЛЬНИХ І РІДНИХ ШКІЛ, О. В. Слюзар	2.00
НАША ВІРА — OUR FAITH – SADOCHOK, Level one (GST included)	8.00
ХРИСТОС ВОСКРЕС! (EASTER. F. Pelech)	2.00
УКРАЇНСЬКИЙ ВЕРТЕП. КОЛЯДКИ ДЛЯ ДІТЕЙ, СЦЕНА НА РІЗДВО і. т.д.	2.00

РЕЛІГІЙНІ

СВЯТА ПРАВОСЛАВНОЇ ЦЕРКВИ, Прот. І. Стус. **(Bilingual)**	5.00
ОЗНАКИ НАДІЇ? (з подорожі Митр. Василія по Україні) Прот. С. Ярмусь.	10.00
СТАТУТ СОЮЗУ УКРАЇНОК КАНАДИ. (Constitution of UWAC) GST included	3.00
ГРАМОТИ, 25-ЛІТ АБО БІЛЬШЕ — (можна дописати роки)	3.00
ГРАМОТИ ПОЧЕСНІ	1.75

Канцелярія відкрита від 9:00 до 4:30, від понеділка до п'ятниці.
Телефон. 905-312-4742.

Note. **Postage and handling extra, plus GST 7%.**